

Varg Vikernes

*"The modern man has lost his connection to the soil of his forefathers.
The modern man's connection to his forefathers
and the gods of his blood is lost too.*

*He travels all across the Earth as a creature with no roots anywhere.
He no longer grows his own food, he no longer catches his own fish or meat,
He no longer milks the cows or collects eggs, berries, nuts,
fruit and sea shells from nature.*

*He no longer builds his own home or buries his own kin.
He has lost his respect for nature, for his fatherland and for his kin,
but he has gained nothing. The soul of the modern man is dead.
He has lost almost everything."*

National Socialist Black Metal

Β' έκδοση

Μαύρος
Κρίνος

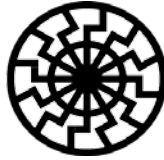

National Socialist
Black Metal

Μαύρος
Κρίνος

Αυτοέκδοση της Αυτόνομης Κίνησης Μαύρος Κρίνος
Θερινό Ηλιοστάσιο 2021

mavroskrinos.blogspot.gr mavroskrinos@gmail.com

Στην μνήμη των Συντρόφων
που έφυγαν νωρίς ...

*«Ψηλά το Μέτωπο και η ζωή αν σβήσει,
Και το Σκοτάδι αν απλωθεί μες τη ματιά,
Εις τα Ουράνια θέλει αντηχήσει,
Και των νεκρών μας η ατέλειωτη Στρατιά»*

Β΄ έκδοση

Black Metal: μια συντηρητική επανάσταση στη μοντέρνα λαϊκή κουλτούρα

του Αριστείδη Χριστοφοράκη

Από τη σκοπιά του φυλετικού εθνικισμού, το μουσικό είδος Black Metal είναι το πιο αξιοσημείωτο φαινόμενο των τελευταίων δυο δεκαετιών. Λίγοι σχετικά πολιτικοί μελετητές και σχολιαστές έχουν ασχοληθεί με το είδος. Αυτό είναι περίεργο, μιας και το Black Metal τρέχει αντίθετα στις μεταπολεμικές τάσεις που επιβάλλουν την περιθωριοποίηση και την καταδίκη της φυλετικής συνείδησης μεταξύ των λευκών. Είναι ακόμα εκπληκτικό αν κανείς συλλογιστεί ότι το Black Metal αντλεί έμπνευση και εμπιρεύει την ίδια κουλτούρα και τις λογοτεχνικές παραδόσεις που δημιούργησαν τον σύγχρονο φυλετικό εθνικισμό. Εξάλλου, το Black Metal, με τη βοήθεια της άκρως στολιζαρισμένης Ευρωπαϊκής αισθητικής του, προσφέρει ένα αποτελεσματικό όπλο ενάντια στην επίθεση προς την λευκή ταυτότητα.

Το Black Metal έχει συζητηθεί από μελετητές, υπέρμαχους της πολιτικής ορθότητας, όπως ο Keith Kahn-Harris, ιδρυτής του νέουκέντρου εβραϊκής σκέψης (New Centre for Jewish Thought), στο βιβλίο *Extreme Metal: Music and Culture on the Edge*, ο Karl Spracklen στο βιβλίο *The Meaning and Purpose of Leisure: Habermas and Leisure at the End of Modernity*, ο Jason Foster στο βιβλίο *Commodified Evil's Wayward Children: Black Metal and Death Metal as Purveyors of an Alternative Form of Modern Escapism*, τον Nicholas Goodrick-Clarke στο βιβλίο *Black Sun: Aryan Cults, Esoteric Nazism, and the Politics of Identity* και τους Michael Moynihan και Didrik Söderlind στο βιβλίο *Lords of Chaos: The Bloody Rise of the Satanic Metal Underground* New Edition. Ενώ οι Moynihan και Söderlind παρέχουν μια δημοσιογραφική ανάλυση στο είδος οι υπόλοιποι συγγραφείς βασίζονται σε αναλύσεις που πηγάζουν από την Φροϋδο-Μαρξιστική ακαδημαϊκή παράδοση, που εμπιρεύει Μαρξιστές θεωρη-

τικούς όπως ο Louis Pierre Althusser, μεταμοντερνιστές όπως οι Jacques Derrida και Michel Foucault, κριτικούς θεωρητικούς όπως οι Max Horkheimer και Theodor Adorno (εξέχοντα μέλη της σχολής της Φρανκφούρτης) και ούτω καθεξής. Δεν είναι δύσκολο να δει κανείς ότι οι ερμηνείες της κουλτούρας από αυτή τη σκοπιά, παρόλο που εμπριέχουν όζυνες ιδέες, είναι περιορισμένες και διαστρεβλωμένες από τους θεωρητικούς, οι οποίοι πιστεύουν τυφλά ότι η ισότητα είναι καλή από μόνη της ενώ απορρίπτουν την θεωρία της εξέλιξης ως άνομη ενώ χαρακτηρίζονται από τις αποξενωμένες τάσεις τους ως προς την παραδοσιακή Δυτική κουλτούρα.

Οι περιορισμοί και στρεβλώσεις που χτίστηκαν μέσα στο κορμό της θεωρίας επιδεινώνονται από την κατάσταση στον Δυτικό ακαδημαϊκό χώρο λόγω της θεσμικής ορθοδοξίας, ενός κλειστού θεωρητικού περιβάλλοντος όπου εναλλακτικές σκοπιές (όπως η ανισότητα και η θεωρία της εξέλιξης) απορρίπτονται πρότερα ως αναξιόπιστες, απαρχαιωμένες, προκατειλημμένες ή λόγω έλλειψης επιστημονικής βάσης. Όταν το υποκείμενο μελέτης είναι μια κουλτούρα η οποία αρνείται ρητά τις πρώτες αρχές στις οποίες στηρίζεται ο κορμός μιας θεωρίας, πάντα υπάρχει ο κίνδυνος ανάλυσης της μέσω εκφυλισμού και ηθικολογικής ακατανοησίας.

Η διαφωνία ως στυλ

Το Black Metal είναι μια ριζοσπαστική απόφωση του Heavy Metal. Στη δεκαετία του 1980 οι μπάντες έπαιζαν μια μορφή εμπορευματοποιημένου Heavy Metal για τις μάζες, καταφέρνοντας έτσι να επιτύχουν υψηλές θέσεις στα μουσικά charts και να πουλήσουν εκατομμύρια άλμπουμ. Έτσι “ιδρυτικά” στοιχεία της Heavy Metal ζήτησαν η σκηνή να μετατραπεί πάλι σε underground και για να το κάνουν πράξη ανέπτυξαν ακραίες παραλλαγές του ήχου, θεωρώντας ότι είναι περισσότερο αρμονικό με την αρχική αντί-εμπορική και “αντί-κουλτουριάρικη” υφή του. Κάτι τέτοιο ήταν το Black Metal με το όνομά του από τα σατανικά και αποκρυφιστικά θέματα και τις αισθητικές του. Το Black Metal ηχητικά δεν μοιάζει καθόλου με το

Heavy Metal. Και τα δύο μουσικά είδη βασιζονται στα ίδια μουσικά όργανα (κιθάρα, μπάσο, ντραμς και φωνητικά)· και τα δυο χαρακτηρίζονται από ηχητική ένταση, ακραία φωνητικά και από τη χρήση πολύ ενισχυμένων κιθάρων. Οι μουσικοί της Heavy Metal τείνουν να χρησιμοποιούν τη συνηθισμένη μουσική δομή στα τραγούδια τους (στίχος, επωδός, στίχος, επωδός, σόλο, στίχος, επωδός) και να τραγουδάνε υψηλά μελωδικά φωνητικά. Ακόμα οι κιθαρίστες ενσωματώνουν επιρροές από την κλασική μουσική στο στυλ τους και παίζουν με τρόπο που υποδεικνύει τις ρίζες του Heavy Metal στη Rhythm και στη Blues. Η στιχομυθία στη Heavy Metal εμπεριέχει επιφανειακά ζητήματα που συνδέονται με τη νεότητα και την εφηβεία όπως ο έρωτας, το sex, η νεανική επανάσταση, η μέθη κλπ.

Το Black Metal από την άλλη πλευρά είναι πολύ πιο σκοτεινό και ακραίο, εννοώντας έναν ωμό, θορυβώδη και πολύ σκληρότερο ήχο στην κιθάρα, μη προβλέψιμες μουσικές δομές και κλασσικές επιρροές στη μελωδία που επιβάλλουν βλοσυρότητα, μυστικισμό, θλίψη και μισανθρωπία· μη ανθρώπινα και δαιμονικά φωνητικά ακατάληπτα και αντί-ηχητικά. Ακόμα η στιχομυθία στη Black Metal τείνει να είναι σοβαρή και απόκρυφη, με σχέσεις στο μυστήριο και στη προ-χριστιανική μυθολογία και στην περηφάνια για τις πατρώες θρησκείες, τον πόλεμο, την μισανθρωπία, την γενοκτονία, και το μίσος προς τον χριστιανισμό. Το Black Metal διαφέρει σημαντικά από το Heavy Metal αισθησιακά. Το Black Metal εννοεί το μαύρο χρώμα περισσότερο από κάθε άλλο χρώμα. Τα λογότυπα από τις μπάντες τείνουν να είναι στρεβλά και περίτεχνα δύσκολα στην ανάγνωση και γεμάτα με παγανιστικά και μυστικιστικά σύμβολα όπως ρούνους, σβάστικες, ανάποδους σταυρούς, πεντάλφα και mjölnirs (το μυθολογικό σφυρί του Θωρ) ενώ ελικοειδή γοτθικά γράμματα είναι πανταχού παρόντα.

Οι μουσικοί χρησιμοποιούν ψευδώνυμα εσωτεριστικού και μυθολογικού τύπου και αρέσκονται να βάφουν τα πρόσωπά τους με άσπρη και μαύρη μπογιά (corpse paint). Στα άλμπουμ τους εμφανίζονται σε δάση, μεσαιωνικά κάστρα, σε χειμερινά τοπία ντυμένοι με κατάμαυρα δερμάτινα ρούχα φορτωμένα με καρφιά. Δεν είναι σπάνιο για τους πιο ακραίους να ενδίδουν σε αυτοτραυματισμούς,

συνήθως με μαχαίρια γύρω από τα χέρια και στο στήθος, και μετά να φωτογραφίζονται καλυμμένοι με το αίμα τους. Αυτό γίνεται για να δημιουργήσουν φόβο και απέχθεια προς τους λάτρεις της mainstream μουσικής κουλτούρας και για να διαφοροποιηθούν ριζικά από τη μισητή αυτή μουσική κουλτούρα των μαζών και έτσι καταφέρνουν το Black Metal να περνάει απαρατήρητο έξω από το μουσικό υποκουλτούρικο κοινό του.

Οι απαρχές του Black Metal

Οι πρώτες Black Metal μπάντες ήταν οι Σουηδοί Bathory και οι Βρετανοί Venom. Τα εύσημα έχουν οι Venom στη δημιουργία του όρου Black Metal, που πρωτοεμφανίστηκε σαν τίτλος του 1981 άλμπουμ τους. Από την άλλη οι Bathory αποδείχτηκαν ότι επηρέασαν περισσότερο. Παρόλο που τα πρώτα έργα τους είχαν περισσότερο σατανιστικά θέματα και αισθητικές, αυτά σταδιακά εκτοπίστηκαν από τη σύνθεση στοιχείων της κλασικής μουσικής (συνήθως της ρομαντικής περιόδου) και μιας αυξανόμενης γοητείας προς την προ-χριστιανική σκανδιναβική μυθολογία και ιστορία. Άλμπουμ τους όπως Blood Fire Death (1989), Hammerheart (1991) και Twilight of the Gods (1992) κατέληξαν να εμπνεύσουν τη δημιουργία ενός νέου είδους, του γνωστού ως Viking Metal. Την ίδια επιρροή στη μουσική είχαν και οι Ελβετοί Hellhammer, που αργότερα μετονομάστηκαν Celtic Frost. Οι Hellhammer ήταν αποτέλεσμα των κινημάτων της Heavy Metal της δεκαετίας του 1980 όπως το Thrash, Death και Black αλλά δεν μπορούν να ενσωματωθούν σε κάποιο από αυτά. Μέσω των υψηλά ποιητικών και εσωτεριστικών στίχων τους και της ολοένα πιο περίτεχνης μουσικής σύνθεσης τους οι Hellhammer/Celtic Frost πρωτοστάτησαν στη μετατροπή της Metal σε μια εκλεπτυσμένη δημοφιλή τέχνη. Την εποχή που η Heavy Metal φαινόταν απορροφημένη κυρίως από θέματα μικρότητας και ηδονής (party, γυναίκες, sex κ.α.), τα άλμπουμ των Celtic Frost ασχολούνταν με θεούς και αρχαίους πολιτισμούς, των Bathory με τον Asatru (όρος που χαρακτηρίζει τον σκανδιναβικό νέο-παγανισμό), τους Vikings και τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Οι Βρετανοί Thrash, Skyclad,

έπαιξαν σημαντικό ρόλο στη δημιουργία του Folk Metal, ένα είδος που ενσωματώνει παραδοσιακά μουσικά όργανα μέσα στη δομή της Black Metal και που οι μουσικοί της έχουν σχέσης με τις Black και Viking Metal σκηνές.

Το σύγχρονο Black Metal έχει πάψει εδώ και καιρό να χαρακτηρίζεται κυρίως από το σατανισμό. Πράγματι από τα τέλη του 1980 μερικές Black Metal μπάντες έχουν συνειδητά αρνηθεί να ορίζονται από μια ξένη (μη-ευρωπαϊκή) μονοθεϊστική παράδοση. Ωστόσο με το να τοποθετείται απέναντι στον χριστιανισμό, ο σατανισμός απλώς αντιστρέφει τις χριστιανικές αρετές, αντί να τις απορρίψει, και έτσι υιοθετεί μια αυθεντική Ευρωπαϊκή κοσμοθέαση. Πολλοί μουσικοί στη Black Metal έχουν, σαν αποτέλεσμα, αναγνωρίσει την επιπολαιότητα και την απόλυτη ματαιότητα της συνέχισης του “πολέμου ενάντια στον ιουδαιοχριστιανισμό που ήταν η κεντρική θέση της Black Metal σκηνής στις αρχές και στα μέσα του 1990. Εξάλλου το Black Metal είχε από καιρό διασπαστεί σε μια ποικιλία ορμητικών παραγονιστικών υποειδών, όπως το Viking και το Folk Metal και του πιο ακραίου και ριζοσπαστικού όλων, το Εθνικοσοσιαλιστικό Black Metal (NSBM).

Παραδοσιοκρατία και συντηρητική επανάσταση

Μερικές από τις πιο μαγευτικές πτυχές του Black Metal είναι ο παραλληλισμός του με τις ιδέες και τις ευαισθησίες της συντηρητικής επανάστασης και γενικότερα των λαϊκών εθνικών κινημάτων που σάρωσαν τη Γερμανία στον 19ο και 20ο αιώνα. Αυτές οι ομοιότητες είναι τόσο εμφανείς ώστε το Black Metal να θεωρείται, αν όχι η συνέχεια, τότε η αναγέννηση της συντηρητικής επανάστασης στο επίπεδο του σύγχρονου λαϊκού πολιτισμού. Το Black Metal είναι μέρος μιας ακμάζουσας υποκουλτούρας, της αντίστασης στο σύστημα ενάντια των λευκών. Αυτή η υποκουλτούρα αποτελείται από έναν συνδυασμό από διασυνδεδεμένα μουσικά είδη και υποείδη, θρησκευτικές πρακτικές, φιλοσοφικές και πολιτικές σχολές και θεωρητικούς, ιστοσελίδες, βιβλιοπωλεία, εκδόσεις και πολιτισμικές εκδηλώσεις όπως η μαχητική αναθέσπιση. Αυτή η υποκουλτούρα αυτοσυντηρείται

μέσω της παροχής μιας θετικής ταυτότητας, στα μέλη της, που δεν εξαρτάται από το τρέχον σύστημα όπου οι ταυτότητες είναι αποτέλεσμα κοινωνικοπολιτισμικών και πολιτικών χορηγήσεων. Εξάλλου όπως και ο Jacques Attali είχε πρωτοπει «η μουσική του παρόντος είναι ο θόρυβος του μέλλοντος», έτσι κρυπτογραφημένα, το Black Metal μπορεί να είναι περισσότερο συμπτωματικό σε πράγματα που θα έρθουν, παρά σε πράγματα που είναι τώρα.

Η συντηρητική επανάσταση ήταν εντελώς διαφορετική από τον σύγχρονο αμερικάνικο συντηρητισμό, που είναι μια μορφή κλασικού φιλελευθερισμού μαζί με συντηρητικές σοσιαλιστικές θέσεις. Ο αμερικάνικος φιλελευθερισμός πιστεύει στην πρόοδο, την δημοκρατία, την ισότητα έναντι του νόμου και τις ελεύθερες αγορές. Η ιδεολογία του πηγάζει από τον διαφωτισμό όπως διατυπώθηκε από τους John Locke και Adam Smith, οι οποίοι είναι στενά συνδεδεμένοι με τον φιλελευθερισμό. Αυτοί θεωρούν ότι ο άνθρωπος είναι ένα λογικό ον, κυρίαρχο άτομο προορισμένο να ζει μοναχικά και ατομικά, πιστεύουν στη γραμμικότητα της ιστορίας και την προοδευτική αντίληψή της.

Οι Γερμανοί συντηρητικοί επαναστάτες, όπως και άλλα εθνικά κινήματα, αντιδρούσαν ενάντια του ορθολογισμού του διαφωτισμού, και σε αμερικανικούς όρους, έχουν πολλά κοινά με τους νότιους Agrarians (μια ομάδα από 12 Αμερικανούς συγγραφείς, ποιητές, δοκιμιογράφους και λογοτέχνες με ρίζες από τις νότιες πολιτείες που ενώθηκαν για να γράψουν μαζί το agrarian manifesto, μία συλλογή από δοκίμια υπέρ της αγροτικής κουλτούρας των νότιων πολιτειών, του συντηρητισμού και της θρησκοληψίας). Κοινός τους εχθρός ήταν ο μοντερνισμός, η αστικοποίηση και η βιομηχανοποίηση.

Η παραδοσιοκρατία χαρακτηρίζεται από τη ρομαντική αντίληψη της γερμανικής λαογραφίας, τοπικής ιστορίας, αίματος και γης και του φυσικού μυστικισμού. Ο όρος πηγάζει από τη Γερμανική λέξη Volk, που σημαίνει λαός, μαζί με μια χροιά λαογραφίας, φυλής και εθνικότητας. Ανάμεσα στους Γερμανούς ρομαντικούς, το "Volk" έκφραζε την ένωση μιας ομάδας ανθρώπων με μια υπερβατική ουσία, δηλαδή την ένωση του ανθρώπου με τη φύση, τον μύθο και

τον κόσμο εντός του οποίου ο άνθρωπος βρίσκεται “την πηγή της εμπνευσής του, το βάθος του συναισθηματισμού του, την ατομικότητά του και την ένωσή του με άλλα μέλη του Volk”. Η παραδοσιοκρατία προέκυψε από τον ρομαντικό εθνικισμό στις αρχές του 19ου αιώνα και ιδιαίτερα αυτός του Johan Gottlieb Fichte, που μαζί με τους Ernst Moritz Arndt, Friedrich Ludwig Jahn, “ξεκίνησαν τη σύλληψη του Volk μέσα από το ηρωικό πρότυπο κατά τη διάρκεια των πολέμων της απελευθέρωσης ενάντια στον Ναπολέοντα”. Η παραδοσιοκρατία ξεπήδησε την εποχή που η Γερμανία υπήρχε ως μια συλλογή από ημι-φεουδαρχικές ηγεμονίες. Επειδή δεν υπήρχε πολιτική ενότητα για περισσότερο από μισό αιώνα, οι παραδοσιοκράτες ήταν αναγκασμένοι να δίνουν έμφαση στα πολιτισμικά και πνευματικά στοιχεία παρά στα πολιτικά για την επίτευξη της ενότητας.

Έτσι έφτασαν στο σημείο να εξιδανικεύσουν την έννοια του έθνους. Αυτή η διαδικασία επέτυχε τόσο μεγάλη ορμή ώστε όταν τελικά έγινε πράξη η πολιτική ένωση το 1871, η πεζή φύση της Realpolitik (=ρεαλιστική πολιτική) του Bismarck οδήγησε σε μια τρομακτική αίσθηση απογοήτευσης. Η παραδοσιοκρατία ακόμα συνέπεσε με την βιομηχανική επανάσταση και την παραστατική καταστροφή του γερμανικού φυσικού περιβάλλοντος, τις μετακινήσεις του πληθυσμού, την απαρχαίωση των παραδοσιακών τεχνών και εργαλείων, την κοινωνική αποξένωση, τις πολιτικές αναταραχές (όπως η επανάσταση του 1848) και οικονομικές κρίσεις. Τα γεγονότα αυτά οδήγησαν στην απογοήτευση και την ολική άρνηση της εκβιομηχανοποιημένης κοινωνίας και της μοντερνικότητας, που κατέληξε να βλέπεται ως μια υλιστική, άψυχη, άρριζη, αφηρημένη, μηχανοποιημένη, αλλοτριωτική, κοσμοπολιτική και ασυμβίβαστη με τον εθνικό αυτοπροσδιορισμό. Η παραδοσιοκρατία ήταν μια αναζήτηση προς τις ρίζες μας, “προς τα μέσα αντίστοιχα μεταξύ του ατόμου, της πατρώας γης, του Volk και του σύμπαντος”. Ως εκ τούτου ήταν το κάλεσμα για μια “Γερμανική επανάσταση για την εκκαθάριση των επικίνδυνων νέων εφευρέσεων και για την επαναφορά του έθνους πίσω στο πραγματικό νόημα ζωής”.

Όπως ήταν αναμενόμενο, οι παραδοσιοκράτες είδαν “τις παραδοσιακές πολιτικές ως παραδείγματα της χειρό-

τερης πτυχής του κόσμου στον οποίο ζούσαν'' και ''απέριψαν τα πολιτικά κόμματα ως τεχνητά'', ευνοώντας αντ' αυτού έναν ''ελιτισμό που προέρχεται από τις ημι-μυστικιστικές αντιλήψεις τους για τη φύση και τον άνθρωπο''.

Η εθνική απόρριψη της μοντερνικότητας ήταν μερικές φορές συνδυασμένη με τον φυλετισμό και αποκρυφιστικά δόγματα όπως εξήγησε ο ρουνολόγος Guido von List, συγγραφέας του *The secret of the Runes*. Η φυλετική προσέγγιση της Helena Blavatsky από τον List αποδείχτηκε ότι είχε σημαντική επιρροή στους αποκρυφιστικούς κύκλους. Η Guido von List Society, την οποία ίδρυσε, συμπεριλαμβάνονταν ανάμεσα στα μέλη της και ο σεξο-φυλετιστής Jorg Lanz von Liebenfels, συγγραφέας του *Theozoologie*, ιδρυτής της εσωτεριστικής *Ordo Novi Templi* (Τάγμα των Νέο-Ναϊτών) και ιδρυτής και συντάκτης του περιοδικού *Ostara*. Ο Lanz δόξασε την Άρια φυλή ως θεανθρώπου και υποστήριζε τη στειρώση των υποδεέστερων φυλών. Το *Theozoology* του Lanz τελικά κατέληξε να εξελιχθεί στον αρισσοφισμό (τη μελέτη της απόκρυφης σοφίας σχετικά με τους Αρίους). Άλλοι μαθητές του List συμμετείχαν στις *Reichshammerbund* και *Germanenorden*, οργανωμένες από τον Theodor Fritsch, έναν διακεκριμένο ακτιβιστή στο γερμανικό αντισημιτικό κίνημα. Όταν το *Germanenorden* διασπάστηκε σε δυο σχισματικές παρατάξεις (το *Germanenorden* και το *Germanenorden Walvater of the Holy Grail*), ο Rudolf von Sebottendorf που ήταν ελευθεροτέκτονας και λάτρης των List και Liebenfels κάλεσε τον Hermann Pohl, πρώτον ηγέτη του τάγματος. Ο Sebottendorf επικοινωνήσε με τον Walter Nauhaus, ηγέτη της *Germanenorden* και επικεφαλής της κοινωνίας της Θούλης, μιας γερμανικής ομάδας μελετητών. Ο Sebottendorf υιοθέτησε το όνομα αυτής της ομάδας για όνομα του οικηματος της *Germanenorden Walvater* στο Μόναχο. Παράλληλα η κοινωνία της Θούλης είχε οργανώσει το Γερμανικό Εργατικό Κόμμα [*Deutsche Arbeiterpartei (DAP)*], όπου το 1920 ο Αδόλφος Χίτλερ θα το ονομάσει σε Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα [*Nationalsozialistische deutsche Arbeiterpartei (NSDAP)*], μερικούς μήνες μετά την ένταξή του στο κόμμα. Ο Χίτλερ ήταν αναγνώστης του περιοδικού *Ostara*, του Liebenfels.

Αυτό το αποκρυφιστικό παρακλάδι της παραδοσιοκρατίας, που στη διάρκεια των μεταπολεμικών χρόνων παρήγαγε συγγραφείς όπως η Savitri Devi και Miguel Serrano, εισήγαγε στοιχεία από την ανατολίτικη μυθολογία. Μια κυκλική θέαση της ιστορίας ακολουθούμενη από το Ινδουιστικό μοντέλο των τεσσάρων διαδοχικών εκφυλιστικών εποχών, ή Yugas· ενώ η σβάστικα είχε οικειοποιηθεί από πάμπολλους οργανισμούς πριν το NSDAP, από τους θεοσοφιστές της Blavatsky μέχρι τους Νέο-Ναΐτες του Lanz, από τη Germanenorden του Fritsch μέχρι την κοινωνία της Θούλης του Sebottendorf. Παρόλο που πολλοί παραδοσιοκράτες απέρριψαν τον αποκρυφισμό, το εβραϊκό ζήτημα ήταν ένα φλέγων ζήτημα εκείνη την εποχή.

Οι εβραίοι, ως λαός της ερήμου, κατέληξαν να βλέπονται ως ρηχοί, ξεροί, χωρίς βάθος και ανίκανοι δημιουργικής. Αυτό ήρθε σε αντίθεση με τους Γερμανούς που ζούσαν σε σκοτεινά, γεμάτα ομίχλη δάση και ήταν λαός βαθύς και μυστήριος. Ακόμα επειδή οι εβραίοι άνθισαν σε ένα φιλελεύθερο, κοσμικό, εμπορικό και αστικό περιβάλλον, θεωρήθηκαν ως μετενοάρκωση της μοντερνικότητας και ως εκ τούτου ένα διεφθαρμένο, συνωμοτικό ξένο έθνος, ένας ύπουλος παράγοντας διάλυσης. Πράγματι οι εβραίοι είχαν στενές σχέσεις με τους φιλελεύθερους και τη χειραφέτηση ειδικά της επανάστασης του 1848.

Εξ αιτίας της σχέσης του με τον Εβραϊσμό, ο Χριστιανισμός τέθηκε κάτω από αυστηρό έλεγχο. Από κοινού πολλοί παραδοσιοκράτες όπως ο Paul de Lagarde κατηγόρησαν τον Άγιο Παύλο ότι είχε δημιουργήσει ένα περίβλημα Χριστιανισμού υπό την αιγίδα του συγγενούς εβραϊκού νόμου και υποστήριξαν μια γερμανική θρησκεία όπου μέσω της επανευθυγράμμισης των πνευματικών δυνάμεων θα επιτυγχανόταν η πραγματική ένωση του Volk. Η επίθεση του Νίτσε στον χριστιανισμό ως εξουθενωτικό παράγοντα επηρεάστηκε από τον αντι-εβραίο αλλά παρόλα αυτά χριστιανό Lagarde. Μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, η παραδοσιοκρατία απέκτησε πολιτική βάση που προκλήθηκε από την οδύνη της στρατιωτικής ήττας σε ένα πλαίσιο όπου παραδοσιοκρατικές ιδέες είχαν από καιρού εκλείψει από τα γερμανικά ιδρύματα. Η συντηρητική επανάσταση προέκυψε εκείνη τη ώρα ως το κύριο παραδοσιοκρατικό

κίνημα. Το κίνημα οργανώθηκε περισσότερο οργανικά παρά μηχανικά, δηλαδή βασίστηκε στην ποιότητα και όχι στην ποσότητα, εστίασε στη βραβευθείσα λαϊκή κοινότητα και εναντιώθηκε στην πάλη των τάξεων, πίστευε στο Führerprinzip (=αρχή Ηγεσία) ενάντια στην οχλοκρατία και τον κοινοβουλευτισμό, δόξασε τον πόλεμο έναντι του αντιηρωικού οικονομισμού και απέρριψε τον προοδευτικό φιλελευθερισμό, την ισότητα και την τριτομμένη εμπορική κουλτούρα της αστικοποίησης και βιομηχανοποίησης.

Οι συντηρητικοί επαναστάτες ήταν πραγματικοί επαναστάτες διότι κατάλαβαν ότι ο πολιτισμός απειλούνταν όχι εξ ολοκλήρου από τον φιλελευθερισμό και τον κομμουνισμό, αλλά από ολόκληρο το πολιτικό σύστημα, που έπρεπε να αντικατασταθεί, χρησιμοποιώντας επαναστατικά μέσα αν χρειαζόταν, από μια νέα τάξη βασισμένη σε συντηρητικές αξίες. Παρόλο που ο όρος υπήρχε πριν από τη λήξη του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, εντάχθηκε στη γενική χρήση μόνο αφ' ότου διαδόθηκε από τους Hugo von Hoffmannstahl και Edgar Julius Jung κατά τη διάρκεια της δημοκρατίας της Βαϊμάρης. Οι Oswald Spengler, Ernst Jünger και Carl Schmitt μαζί με τον Arthur Moeller van den Bruck (ο οποίος επινόησε τον όρο 3ο Ράιχ) ήταν εκπρόσωποι αυτού του κινήματος. Οι παραδοσιοκρατικές ιδέες είχαν σημαντική κοινωνική προβολή και θεσμική νομιμοποίηση πολύ πριν έρθουν στην εξουσία οι Εθνικοσοσιαλιστές. Περιθωριοποιήθηκαν βέβαια από την συμμαχική κατάληψη της Γερμανίας μετά την ήττα της το 1945.

Το Black Metal και η ανασύσταση της παραδοσιοκρατικής σκέψης

Πως οι παραδοσιοκρατικές ιδέες αναδύθηκαν στη λαϊκή κουλτούρα; Στη δεκαετία του '60 ο χριστιανισμός εισήλθε σε μια φάση παρακμής στη δύση, ακολουθώντας μια μεγάλη περίοδο σκεπτικισμού και την εχθρότητα διάφορων πολιτικών ιδεολογιών της αριστεράς και της δεξιάς. Όπως ήταν το πρότυπο στη δύση από τον 4ο αιώνα μ.Χ. και έπειτα, η παρακμή της κυρίαρχης θρησκείας συνέπεσε με μια αναζωογόνηση εναλλακτικών πνευματικότητων, εξωτικών θρησκειών και τον αποκρυφισμό. Πολύ από αυτό το ενδι-

αφέρον βρήκε τρόπο έκφρασης στη λαϊκή κουλτούρα μέσω της μουσικής. Ίσως το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι οι Led Zeppelin όπου τα τραγούδια τους συνδυάζουν τον αποκρυφισμό του Aleister Crowley, τον J. R. R. Tolkien και η παγανιστική νορβηγική και αγγλοσαξονική λαογραφία. Καλλιτέχνες όπως οι Black Sabbath, Black Widow και Coven επίσης συσσωμάτωσαν αποκρυφιστικά θέματα και επηρέασαν μεταγενέστερα κόμματα πιο ρητών σατανιστικών καλλιτεχνών όπως ο King Diamond και οι Mercyful Fate. Επηρεασμένοι από τους Black Sabbath οι Motörhead και οι Bathory αναδύθηκαν σε αυτό το περιβάλλον. Έχουμε ήδη αναλύσει πως τα σατανικά θέματα των πρώτων δίσκων των Bathory αντικαταστάθηκαν από νορδικά και παγανιστικά. Ο Thomas Forsberg των Bathory αρθρογράφησε για το σκεπτικό ότι ο χριστιανισμός αποτελούσε μια ξένη θρησκεία, μια μορφή ιουδαϊκής πνευματικής αναζήτησης που ήθελε να καταστρέψει και να εξαφανίσει τον αυτόχθονα ευρωπαϊκό παγανισμό. Κατά τη δεκαετία του 1990 αυτή η ιδέα ήταν πολύ ισχυρή και επηρέασε την υποκουλτούρα του Black Metal ειδικά στη Σκανδιναβία.

Οι αντιχριστιανικές θέσεις στις τάξεις της Black Metal συνήθως είναι δυο κατηγοριών: οι νιτσεϊκές και οι νεοπαγανιστικές. Οι νιτσεϊκοί χαρακτηρίζουν τον χριστιανισμό σαν μια αδύναμη θρησκεία με πραότητα, μετάνοια, εξομολόγηση και αυτοάρνηση. Οι νεοπαγανιστές γενικά συμφωνούν με τους νιτσεϊκούς αλλά τονίζουν την ξενική και καταστροφική επιρροή του χριστιανισμού σε σύγκριση με την πιο αυθεντική ευρωπαϊκή παγανιστική παράδοση. Αυτή η άποψη είναι ρητά παραδοσιοκρατική, προκαλώντας την ένωση του αίματος, της γης, της φυλής, του έθνους, του πνεύματος και του Volk. Η Black Metal σκηνή ακόμα τείνει στον αντισημιτισμό για τους ίδιους παραδοσιοκρατικούς αντιχριστιανικούς λόγους. Μερικοί μουσικοί ήταν τόσο στρατευμένοι αντιχριστιανοί οι οποίοι στις αρχές με μέσα του '90, ξεκίνησαν μια εκστρατεία εμπρησμού εκκλησιών. Στον κόσμο του Black Metal, η γνήσια πνευματικότητα του και το βάθος της καλλιτεχνικής του έκφρασης είναι να ψάχνεις άφοβα τη σκοτεινή ανθρώπινη ψυχή. Εξού και τα ακατάπαυστα σκοτεινά τραγούδια γεμάτα μίσος, φόβο, μελαγχολία και κατάθλιψη. Το "αληθινό" Black Metal θέ-

λει να απέχει όσο το δυνατόν περισσότερο γίνεται από την επικρατούσα καπιταλιστική μαζικοποιημένη κοινωνία, την οποία αντιλαμβάνεται ως ανούσια, τετριμμένη, υλιστική, άμυαλη, υποτακτική, μη δημιουργική και υποκριτική.

Η υποκοουλτούρα του Black Metal εξυμνει τον πόλεμο και το πολεμικό πνεύμα. Σκηνές από μάχες είναι συχνές στα εξώφυλλα δίσκων και οι μουσικοί συχνά φωτογραφίζονται κρατώντας τσεκούρια ή σπαθιά και φορώντας φυσιογιοθήκες, βραχιόλια με καρφιά και δερμάτινους θώρακες. Επίσης τα τραγούδια εξυμνούν τον πόλεμο και τη μάχη, συχνά ηρωική αλλά πάντα αιματηρή. Ο μυστικισμός στο Black Metal πάντα είναι τυλιγμένος από ένα πέπλο милитарισμού. Οι μουσικοί ακόμα τονίζουν τη φύση και το τοπίο αλλά ακόμα και εκεί υπάρχει μια νοσηρή και μυστικιστική ευαισθησία. Είτε είναι εμπνευσμένη από την παραδοσιοκρατία ή από σατανικό αποκρυφισμό, η σύλληψη της φύσης γίνεται πάντα στα πλαίσια του πνευματικού, του ρομαντικού και του ρομαντικού. Η αισθητική του Black Metal προστάζει ότι η νύχτα και ο χειμώνας είναι αιώνιοι. Τα κωνοφόρα δάση είναι προτιμότερα από τα οργανωμένα χωράφια και τους φανταχτερούς κήπους. Οι Viking και Folk Metal μπάντες συνηθίζουν να έχουν μια πιο προφανή παραδοσιακή προσέγγιση της φύσης· επιτρέποντας το φως στα τοπία τους και γενικότερα τονίζουν το ειδυλλιακό σε αντίθεση με το αντι-διαφωτιστικό Sturm und Drang (=θύελλα και ορμή, πρωτορομαντικό γερμανικό λογοτεχνικό και μουσικό κίνημα μεταξύ 1760 και 1780).

Η ευαισθησία του Black Metal δεν αρνείται τον πολιτισμό έναντι της φύσης, αλλά αντίθετα καταξιώνει τον πολιτισμό και τη φύση πάνω από τον σύγχρονο πολιτισμό που θεωρείται μηχανικός και υλιστικός. Στο σύμπαν του Black Metal οι μεγαλουπόλεις ποτέ δεν φτιάχτηκαν, η βιομηχανική επανάσταση δεν έγινε ποτέ και η μοντερνικότητα δεν έφτασε ποτέ. Έτσι το Black Metal είναι εκ φύσεως νοσταλγικό και εκφράζει την πλήρη άρνηση της μοντερνικότητας. Αυτή η άρνηση είναι εμφανής ακόμα και στον ήχο του, όπου φυσικά θα ήταν αδύνατο να υπάρχει χωρίς τη σύγχρονη κοινωνία που το Black Metal αρνείται. Έτσι η τεχνολογική πηγή του Black Metal ήχου είναι κρυφή στον ίδιο βαθμό με τον οποίο περηφανεύεται η Techno μουσι-

κή. “Ωμές” Black Metal μπάντες ευνοούν έναν ισχυρά υποπαραγωγικό “νεκρό” ήχο που εοκεμμένα ηχογραφούν με μέσα χαμηλής ποιότητας ήχου, σε αντίθεση με άλλα είδη που επιλέγουν έναν πρωτόγονο, υποπαραγωγικό ήχο ώστε το αποτέλεσμα να είναι “μουσική του δρόμου” (όπως στη punk μουσική). Άλλες μπάντες χρησιμοποιούν συνθεσάιζερ για να δημιουργήσουν μια μυστικιστική ατμόσφαιρα, ενώ μπάντες με παγανιστικό προσανατολισμό προσθέτουν παραδοσιακά όργανα μέσα στη μουσική τους για να ξυπνήσουν μια αίσθηση παράδοσης.

Το επιθυμητό αποτέλεσμα είναι ο ακροατής να χαθεί μέσα στον ήχο, να περάσει σε μία ημίεκσταση και να ξεφύγει από την άνοια της κοσμικότητας. Το Black Metal εμπνέει την ύπωση, και συγκεκριμένα στην περίπτωση του Pagan Black Metal, και θέλει να δημιουργήσει μια πνευματική ένωση με το τοπίο, το ασυνείδητο και τη χαμένη παγανιστική ψυχή, το χαμένο ηρωικό πνεύμα του απώτατου παρελθόντος που λαχταρούσαν οι παραδοσιοκράτες έναν αιώνα πριν. Η άρνηση της μοντερνικότητας πηγαινει χέρι-χέρι με την άρνηση του προοδευτισμού. Όπως οι παραδοσιοκράτες, έτσι και οι Black Metalers, είτε είναι παγανιστές, είτε είναι σατανιστές είτε απλά αυτοκτονικοί παραμένουν πεσιμιστές.

Ο πεσιμισμός τους συχνά συμβαδίζει με την ινδοευρωπαϊκή κυκλικότητα της ιστορίας, στην οποία η ιστορία ξεκινάει με μια χρυσή εποχή, παρακαμάζει μέσω της ασημένιας και μπρούτζινης εποχής στην σύγχρονη σιδερένια ή σκοτεινή εποχή η οποία είναι καταδικασμένη να αφανιστεί είτε μέσω της ίδιας της της παρακμής είτε μέσω μιας κατακλυσμικής τελευταίας μάχης, όπου μετέπειτα μια νέα χρυσή εποχή θα ανατείλει. Αναφορές σε τέτοιου είδους πεσιμιστές όπως οι Νίτσε και Spengler και πιο μυσταγωγικούς όπως οι Julius Evola, Savitri Devi, Miguel Serrano, H. P. Lovecraft είναι αρκετά πιο συχνές στο Black Metal ειδικά σε μπάντες όπως οι Pantheon, Arkthos, Darkthule, Sons of North, TYR, Hordak, Drowning the Light, Absurd, Grand Belial’s Key, Sigrblot, Beyond the North Winds κ.α.

Η εμφάνιση ρητού Εθνικοσοσιαλιστικού Black Metal ήχου δεν πρέπει να ξαφνιάζει καθόλου, διότι το αυθεντικό

παραδοσιοκρατικό κύμα ήταν η θερμοκοιτίδα συντηρητικών επαναστατικών τάσεων, συμπεριλαμβανομένου και του Εθνικού Σοσιαλισμού, και από τα μέσα του '90 το Black Metal δημιούργησε την ίδια πολιτισμική λογική που οδήγησε στον Εθνικοσοσιαλισμό 80 χρόνια πριν. Η προθυμία με την οποία όμως το Black Metal ήρθε να εναγκαλισθεί ιδέες και ευαισθησίες που είχαν στιγματιστεί τόσο πολύ μετά την νίκη των συμμάχων το 1945 ακόμα χρίζει περαιτέρω ανάλυσης. Η απάντηση βρίσκεται στη φύση της γέννησης του Heavy Metal μετά την πτώση της pop μουσικής το 1960. Η Deena Weinstein αναγνωρίζει δυο σκέλη μέσα σε αυτή τη γέννηση, ένα ιδεαλιστικό και ένα συντηρητικό, τα οποία ενώθηκαν με την έναρξη του Heavy Metal. Το Heavy Metal προέκυψε σε μια εποχή όπου ο αυθεντικός δημογραφικός πυρήνας του ήταν λευκοί άντρες της εργατικής τάξης οι οποίοι ήρθαν αντιμέτωποι με μια ακμάζουσα κοινωνική, πολιτισμική, οικονομική, πολιτική και δημογραφική μετατόπιση εξαιτίας της ραγδαίας αύξησης του ακραίου φεμινισμού, του μαχητικού ακτιβισμού των μαύρων, διάφορων νομοθετικών διακρίσεων σε στέγαση, μόρφωση και εργασία που ευνοούσαν μειοψηφίες μη λευκών μεταναστών από τριτοκοσμικές χώρες. Αυτές οι μεταρρυθμίσεις εφόσον ήταν στυγνά εθνοκεντρικές βοήθησαν στη δημιουργία μιας σιωπηρής λευκής κοινωνίας, και ενός κόσμου που η λευκότητα συνεχώς αποκεντρώνονταν. Έτσι το κοινό της Heavy Metal έγινε αυτό που η Weinstein αποκαλεί "περήφανοι παρίες". Η κουλτούρα της Heavy Metal καθορίζονταν από τις ρίζες της εργατικής τάξης της και η εργατική τάξη από τη φύση της είναι συντηρητική, με πολύ συγκεκριμένους αντρικούς και γυναικείους ρόλους, την προθυμία της έκφρασης ισχυρών συναισθημάτων και τη δυσπιστία απέναντι στην κυβέρνηση και τις πολυεθνικές εταιρίες. Είναι αναμφισβήτητα μια κουλτούρα που απέχει από τον μοντέρνο φιλελευθερισμό.

Δεν αποτελεί έκπληξη λοιπόν που το Heavy Metal είχε την τάση να αντιστέκεται στις ριζικές αλλαγές και από τη δημιουργία του γιόρταζε την ηρωική αρρενωπότητα και στηρίζεται σε μια ακεραιότητα και αυθεντικότητα του ήθους και αποδοκίμαζε την ίδια την εμπορευματοποίηση του. Φυσικά, για τους θαυμαστές, το χειρότερο που μπορεί

να πει κάποιος για μια μπάντα είναι ότι “ξεπουλήθηκε” δηλαδή εμπορευματοποιήθηκε.

Παρ’όλα αυτά, το Heavy Metal απέκτησε πολλούς ακροατές από τις κατώτερες και μεσαίες τάξεις, και έτσι μετέπειτα παρακλάδια ακολούθησαν το ίδιο μονοπάτι. Η μικρομεσαία τάξη έχει την ίδια δημογραφικότητα (λευκοί άντρες της εργατικής τάξης) την οποία ο Mosse χαρακτήρισε ως διαμορφωτές της παραδοσιοκρατικής κριτικής στην μοντερνικότητα μισό αιώνα πριν και μάλιστα τα βασικά χαρακτηριστικά του Heavy Metal είναι ιδιαίτερα συμβατά με αυτές τις κριτικές.

Ακόμα και στις σκληρότερες μορφές του, το Black Metal, τείνει να φαίνεται πιο ελιτιστικό και πιο πολιτισμικά εξελιγμένο από ότι το μητρικό του είδος (Heavy Metal), αλλά δεν άλλαξε τη βασική αντι-μοντερνική, αντι-φιλελεύθερη, αντι-εμπορική, αντι-κοσμοπολίτικη άποψη που κληρονόμησε από το Heavy Metal, απλά την έκανε πιο σοβαρή, την εμβάθυνε ιδεολογικά, την επεξεργάστηκε καλλιτεχνικά και την ριζοσπαστικοποίησε μεταπολιτικά. Εξ αρχής οι Black Metalers ήταν περήφανοι παρίες μέσα στον μοντέρνο κόσμο και ήταν δεκτικοί σε ιδέες ενάντια του κατεστημένου, είτε κοινωνικού είτε πολιτικού, που ήταν συμβατές με το άτυπο σύνταγμα του Black Metal. Συνοψίζοντας, μια μεγάλη μερίδα των οπαδών του Black Metal είναι διανοητικά και αισθησιακά παραδοσιοκράτες. Crowley, σατανισμός και Tolkien “βράζουν στο καζάνι” του Black Metal αλλά αυτά τα στοιχεία έχουν χρησιμοποιηθεί στο βαθμό που είναι συνεπή στην παραδοσιοκρατική κοσμοαντίληψη. Ως εκ τούτου μπορεί κανείς να χαρακτηρίσει εύλογα το Black Metal ως μια αναβίωση της συντηρητικής επανάστασης, που έχει βέβαια μεταβληθεί ριζικά στο πλαίσιο μίας σύγχρονης μουσικής υποκοουλτούρας αλλά τα στοιχεία της συντηρητικής επανάστασης συνεχίζουν να είναι αναγνωρίσιμα.

Εθνικοσοσιαλιστικό Black Metal: το ξίφος στα πλευρά της αστικής δημοκρατίας.

του Αριστείδη Χριστοφοράκη

Οι απαρχές

Κάπου στη δεκαετία του '80 ανιχνεύονται οι απαρχές της μουσικής σκηνής του Black Metal. Το μουσικό αυτό ρεύμα αποτέλεσε αρχικά έναν σκοτεινό και ιδιότυπο συνδυασμό Thrash και Death Metal ήχων. Συγκροτήματα που κατέστησαν σημεία αναφοράς αυτής της νέας σκηνής ήταν οι Venom, οι Celtic Frost, οι Bathory και οι Tormentor. Τα γενικά γνωρίσματα των απαρχών της Black Metal σκηνής θα μπορούσαμε να πούμε ότι ήταν ο ακραίος ήχος, που διέθετε όμως στην χαοτική του δομή κάποιες υπόρρητες μελωδίες (πράγμα που διαφοροποιούσε καίρια την μαυρομεταλλική σκηνή από κείνες του Thrash και του Death Metal), η σκοτεινή αισθητική και η θεματολογία που είχε να κάνει με αποκρυφιστικά, μυθολογικά και «evil» ζητήματα. Ένα δεύτερο μαυρομεταλλικό ρεύμα ξεκίνησε στις αρχές του '90 κυρίως στη Νορβηγία και εξαπλώθηκε σε όλη την Ευρώπη και την Βόρεια Αμερική πολύ γρήγορα. Μέσα σε αυτό το χρονικό πλαίσιο, το Black Metal συγκεκριμενοποιήθηκε, αποκρυσταλλώθηκε και αναδείχθηκε οριστικά ως συλλογικό ξεχωριστό ρεύμα της heavy metal σκηνής.

Το Black Metal κινήθηκε, πολλές φορές βίαια κοινωνικά, λόγω των πράξεων που συνδέθηκαν με αυτό αλλά και της ιδεολογίας που πρεσβεύει. Η ακραία εμφάνιση με τα βαμμένα πρόσωπα που θυμίζουν τους πολεμιστές του Odin και τα εξεζητημένα ρούχα που υιοθέτησαν οι εκφραστές αυτής της σκηνής σοκάρισαν κυριολεκτικά τις αστικές κοινωνίες των αρχών της δεκαετίας του '90. Αλλά και η τάση των πρώιμων blacksters να υιοθετούν ένα αντιχριστιανικό προφίλ, (το Black Metal χαρακτηρίστηκε και ως «Satanic Metal», ένας λάθος κατά τη γνώμη μου χαρακτηρισμός), και να προκρίνουν αντιχριστιανικές και «μisanθρωπικές» απόψεις όξυναν τα πνεύματα ακόμη περισσότερο. Η κατάσταση χειροτέρευσε στην Βόρεια Ευρώπη

όταν οπαδοί και μουσικοί αυτού του ρεύματος άρχισαν να εκδηλώνουν την αντίθεση τους στην κατεστημένη εξουσία πυρπολώντας ιστορικές εκκλησίες ως τα σύμβολα της θρησκείας που επιβλήθηκε με σφαγές αλλά κυρίως όταν ήρθαν στην επιφάνεια τα πρώτα κρούσματα φόνων που συνδέονταν με την «μισανθρωπική» κουλτούρα που πρόκρινε αυτό το μουσικό ρεύμα.

Το παράδοξο ήταν πως, σε αντίθεση με άλλα ρεύματα της ευρωπαϊκής μουσικής, το Black Metal ευδοκίμησε (για τα δικά του βέβαια δεδομένα) και στην χώρα μας. Συγκροτήματα όπως οι Rotting Christ, οι Necromantia, οι Kawir και πολλοί άλλοι κέρδισαν την γρήγορα την εκτίμηση των ακροατών της Heavy Metal μουσικής. Η διονυσιακή παράδοση του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού μπολιάστηκε μέσα από τις σκοτεινές ανταύγειες της φαντασίας των metal μουσικών αρμονικά με την ελληνική Black Metal σκηνή. Από το δεύτερο μισό της δεκαετίας του '90 η πανευρωπαϊκή σκηνή του Black Metal άρχισε να εγκαταλείπει το παλιό στυλ της και πολλές μπάντες ωρίμασαν πνευματικά και, απορρίπτοντας την εβραϊκή μυθολογία του σατανισμού, ακολούθησαν την ατραπό που προδρομικά είχαν διαγράψει οι Bathory στρεφόμενες προς τον ευρωπαϊκό παγανισμό και την μελέτη των αρχαίων παραδόσεων.

Έκτοτε το Black διαμορφώθηκε σε νέες βάσεις, απέκτησε περισσότερες epic metal αποχρώσεις και από τους κόλπους του ξεπήδησαν νέες τάσεις και προέκυψαν καινούργια υπο-ρεύματα. Από συγκροτήματα τύπου Bal Sagoth με ύφος θεατρικό και θεματολογία απόλυτα επικά μέχρι star bands όπως Cradle Of Filth που μέσω μιας γοτθικής αισθητικής μετέτρεψαν τους εαυτούς τους σε «Motley Crue του ακραίου ήχου», αλλά και με την εμφάνιση νέων ρευμάτων όπως το Pagan Metal -ακόμη και το Neofolk- δεν θα ήταν άτοπο αν σήμερα υποθέταμε πως το Black Metal έγινε η μουσική μήτρα πολλών τάσεων.

Η Ιδεολογία

Το Black Metal έχει την τύχη να είναι από τα λίγα μουσικά είδη που συνδέονται με κάποια ιδεολογία και ηθική. Το Black Metal στρέφεται ανοιχτά ενάντια στον μοντερνισμό

και τις σύγχρονες κοινωνίες και αποτελεί μια αντίδραση ενάντια στην παγκοσμιοποίηση και τα συναισθηματικά κενά που έχει δημιουργήσει ο σύγχρονος πολιτισμός. Διατηρεί την πρωτογενή αντικαταναλωτική κουλτούρα της rock σκηνής, ξεσπά σε μισανθρωπισμό σύμφωνα με την Νιτσεϊκή σκέψη και αρνείται ολοκληρωτικά τα αστικά ιδεώδη. Αποτελεί σύμφωνα με πολλούς ένα ψυχικό σπάραγμα που κατατίθεται μέσω μιας χαοτικής ηχητικής επίπλασης, ως έκφραση δημιουργικού μηδενισμού, σε έναν έρημο από πνευματικότητα αστικό κόσμο. Αλλά στις πιο πολλές περιπτώσεις ο μηδενισμός αποτελεί απλώς την ιδεολογική του αφετηρία.

Στις επικές του εκφάνσεις το Black Metal έχει συνδεθεί με τον Ρομαντισμό λόγω της θεματολογίας που εμφανίζει παραδοσιοκρατικές τάσεις και την λατρεία προς τον αρχαίο κόσμο και την ένθεη φύση. Φύση, Μύθος, Σύμβολο και Φαντασία, όλα τα γνωρίσματα του Ρομαντισμού σύμφωνα με την τυπολογία του Rene Wellek, είναι παρόντα στην μαυρομεταλλική θεματολογία και αισθητική. Κι ακόμη, η καλλιτεχνική σύνδεση με την ιερότητα του εθνικού παρελθόντος, της ιστορίας και της μυθολογίας, όπως αναδύθηκαν από τους Ρομαντικούς του 18ου και του 19ου αιώνα, επιστρέφει στις μουσικές και αισθητικές ατραπιούς πολλών συγκροτημάτων του ακραίου μουσικά αυτού ρεύματος.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός στο Black Metal

Το Εθνικοσοσιαλιστικό Black Metal (NSBM) είναι ένα υποείδος του Black Metal που ξεκίνησε στα μέσα του 1990 από καλλιτέχνες που ήθελαν να φέρουν στην θεματολογία της Black Metal το Εθνικοσοσιαλιστικό ιδεώδες προωθώντας ιδέες όπως ο λευκός εθνικισμός και ο εθνοπαγανισμός. Πολύ αναλυτές θεωρούν το NSBM ως την φυσική εξέλιξη και συνέχεια του Black Metal, όπως θεωρούν τον εθνικισμό ως αυτονόητο πολιτικό απότοκο του Ρομαντισμού. Το NSBM βρήκε μεγάλη ανταπόκριση σε χώρες με ισχυρή προχριστιανική παράδοση όπως η Σκανδιναβία, η Γερμανία αλλά και η Ελλάδα αλλά και σε χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ ξεπηδώντας σαν αντίδραση στην ιδε-

ολογία του κομμουνισμού αλλά και του καπιταλισμού (ο οποίος αναδόθηκε αδυσώπητος απ' ευθείας μετά την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης).

Το Black Metal και το NSBM στην Ελλάδα

Άλλες σημαντικές μπάντες της ελληνικής σκηνής εκτός εκείνων που ανέφερα στο πρώτο κεφάλαιο υπήρξαν οι Naer Mataron, οι Ravencult, οι Thou Art Lord, οι Astarte, οι Nightfall, οι Acherontas, οι Aherusia, οι Daemonia Nymphe, οι Varathron, οι Septic Flesh κ.α. Η θεματολογία των μπαντών αφορούν συνήθως αρχαίες προσευχές, τον αρχαίο κόσμο, τον πόλεμο, τον αντιχριστιανισμό. Κάπου στο δεύτερο μισό της δεκαετίας του '90 είχαμε την πρώτη εμφάνιση και του NSBM στην Ελλάδα με μπάντες όπως οι Bannerwar, Stutthof, The Shadow Order, Wolfnacht, Darkthule, Legion of Doom, Der Stürmer, ΝΟΣΤΟΙ, Hagalaz, Gauntlet's Sword, ΠΑΤΡΙΣ, Wodulf.

Οι Νέοι Ρομαντικοί

Νορβηγικό Black Metal και Εθνική Ταυτότητα

Δημοσιεύτηκε στο militant.zone
του Christopher Morris
μετάφραση: Noeton

Στη δεκαετία του 1990, μια μουσική υποκουλτούρα γνωστή ως Νορβηγικό Black Metal αποτέλεσε ένα καλλιτεχνικό και ηχητικό χτύπημα με τα ουρλιαχτά του, την “evil” αισθητική του και την παραβατική του ιδεολογία. Έκανε, επίσης, την εμφάνιση του στα διεθνή πρωτοσέλιδα μαζί με το κύμα της εγχώριας τρομοκρατίας σε όλη τη Νορβηγία τότε. Μεταξύ του 1992 και του 1996, τα μέλη της σκηνής ήταν υπεύθυνοι για περίπου πενήντα περιστατικά εμπρησμού εκκλησιών, δύο γνωστές δολοφονίες και πολλές ανεκπλήρωτες εγκληματικές απειλές. Ωστόσο, προσφέροντας καμία απολογία, το Νορβηγικό Black Metal έκτοτε πλαισιώθηκε εκ νέου και αγκαλιάστηκε ως έκφραση της «φαντασιακής κοινότητας», κατά την έννοια του Benedict Anderson, της νορβηγικής εθνικής ταυτότητας. Αυτή η πολιτιστική αποδοχή ως όχημα για την εθνική ταυτότητα οφείλεται στην ιδιοποίηση του υπο-είδους οικείων πολιτιστικών στοιχείων: τις «εθνικές φαντασιώσεις» του 19ου αιώνα τα οποία ήταν τα δομικά στοιχεία της Νορβηγικής συλλογικής ταυτότητας.

Οι αποδείξεις αυτού του νέου ορισμού είναι άφθονες. Είκοσι χρόνια μετά, το black metal είναι το νοούμερο ένα εξαγωγίμο πολιτιστικό προϊόν της Νορβηγίας. Η νορβηγική κυβέρνηση προσφέρει γνώσεις για το black metal για τους διπλωμάτες και η σκηνή έχει επαινεθεί για την προώθηση της νορβηγικής γλώσσα, τον πολιτισμό της και τον τουρισμό. Το 2001, τα βραβεία Grammy της Νορβηγίας, Spellmannprisen, εισήγαγε την κατηγορία «Metal» με το πρώτο βραβείο να πηγαίνει στη black metal μπάντα Dimmu Borgir. Οι περισσότεροι υποψήφιοι και νικητές έκτοτε ανήκουν σ' αυτό το υπο-είδος.

Η μπάντα Taake ήταν υποψήφια το 2012 για το άλμπουμ «Norges Vaaren» (Όπλο της Νορβηγίας) και υπερασπίστηκε από την επιτροπή των βραβείων, όταν ο δίσκος είχε επικριθεί ως προσβλητικός και μισαλλόδοξο. Μουσεία έχουν φιλοξενήσει black metal εκθέσεις τέχνης και εικαστικοί καλλιτέχνες έχουν εμπνευστεί από την υπο-κουλτούρα για τις ζωγραφιές τους. Στις 28 Μαΐου 2011, οι Dimmu Borgir ανέβηκαν στη σκηνή στο γήπεδο Oslo Spektrum, παράλληλα με την Νορβηγική Ραδιοφωνική Ορχήστρα σε μια sold-out συναυλία εκπομπή ζωντανά στη νορβηγική τηλεόραση. Υπάρχει ακόμη και ένα Νορβηγικό Black Metal διακοσμητικό βιβλίο με υπέροχες φωτογραφίες. Η κατανόηση αυτής της ενδεχόμενης πολιτιστικής αποδοχής αρχίζει με τη διερεύνηση των κινήτρων για τις βίαιες απαρχές της σκηνής. Το Νορβηγικό Black Metal συστάθηκε στον κόσμο ως έκφραση ταυτότητας ήταν τα γνωστά εγκλήματα που έγιναν. Σε αντίθεση με την πεποίθηση των περισσότερων, δεν ήταν το αντι-Χριστιανικό συναίσθημα στο όνομα του Σατανισμού που ενέπνευσε τα επεισόδια. Αν και μια σατανική αισθητική και φιλοσοφία θα μπορούσε να χρησιμοποιούνταν συμβολικά, έχει δηλωθεί, και διατηρείται αυτή η δήλωση από τους συμμετέχοντες και τους ιδεολογικούς απολογητές, ότι οι εμπρησμοί ήταν πράξεις εκδίκησης εναντίον της θρησκείας η οποία επισκίασε τη Σκανδιναβική κουλτούρα μία χιλιετία πριν. Οι πράξεις που έγιναν στο όνομα της γερμανικής νεο-ειδωλολατρίας από εκείνους που αισθάνονται μια αίσθηση του καθήκοντος σε μια παλιά Σκανδιναβική κληρονομιά. Αν και οι δράσεις αντιμετωπίστηκαν με δημόσια περιφρόνηση και καταγγελία, οι οπτικές άλλαξαν τη στιγμή που οι πυρκαγιές είχαν καταλαγιάσει και οι υπεύθυνοι μπήκαν στη φυλακή. Η μουσική πορεία παρέλασε σε διεθνή εμπορική επιτυχία και αναγνώριση που επιτρέπει την προσοχή να μετατοπιστεί από τις παραβάσεις της υπο-κουλτούρας σε άλλα χαρακτηριστικά.

Μεταξύ αυτών των χαρακτηριστικών είναι εκφράσεις της πολιτιστικής κληρονομιάς και του εθνικισμού στους στίχους της μουσικής, στα έργα τέχνης, στο υλικό και στις εμφανίσεις επί σκηνής. Οι εννοιολογήσεις της Νορβηγίας ως έθνος και η «Νορβηγικοσύνη» του συνόλου των πολι-

τών έχουν τις ρίζες τους στη «ρομαντική περίοδο» του δέκατου ένατου αιώνα της χώρας και με τους Νορβηγικούς Black Metal καλλιτέχνες που είχαν τέτοια πολιτισμικά θέματα, δεν αποτελεί έκπληξη ότι είναι από αυτήν την εποχή που οι καλλιτέχνες αυτοί έχουν βρει έμπνευση. Η περίοδος ξεκίνησε με τη σύνταξη του νορβηγικού συντάγματος το 1814 δίνοντας τη Νορβηγία αυτο-διακυβέρνηση, για πρώτη φορά εδώ και αιώνες (αν και ακόμα αναγνώριζαν τη σουηδική κορώνα). Μια πολιτιστική έκρηξη στην τέχνη, τη λογοτεχνία, τη γλώσσα και άλλα βοήθησαν τους Νορβηγούς να ορίσουν ποια κατεύθυνση θα πάρουν. Η συνδυασμένη πολιτιστική παραγωγή προσέφερε την κοινωνιολογική «σταθερότητα» που απαιτείται για μια φαντασιακή κοινότητα, καθώς ο κόσμος που δημιουργήθηκε μέσα σε αυτές τις κατασκευές έγινε η ονειρική κοινή εμπειρία στον έξω κόσμο, ακριβώς όπως ο Andersen εξηγεί χρησιμοποιώντας το μυθιστόρημα ως μια τέτοια συσκευή. Αυτές οι κατασκευές ακόμα αντηχούν αφού δημιούργησαν ένα «σταθερό, στερεό συγχρονισμό μέσα στο χρόνο» που επιτρέπει τη σύγχρονη φαντασιακή κοινότητα του έθνους να φανταστεί τον εαυτό της στην παρούσα με τον ίδιο τρόπο που η κοινότητα είχε συλληφθεί ως σκέψη στο παρελθόν, ως εκ τούτου, να δει τον εαυτό της ως μέρος μιας διαχρονικής εθνικής ιδιομορφίας.

Όταν κοιτάζει κάποιος τις ιδιοποιήσεις του Νορβηγικού Black Metal, τρία σημεία του ρομαντικού εθνικισμού του δέκατου ένατου αιώνα ξεχωρίζουν ως ιδιαίτερης σημασίας. Αυτό σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει ότι άλλα ρομαντικά στοιχεία της εποχής δεν ήταν ενδιαφέροντα ή χρήσιμα για την metal κοινότητα αλλά τα πιο αντιπροσωπευτικά παραδείγματα μπορούν να βρεθούν σε τρεις κυρίαρχες εκφράσεις: έργα ζωγραφικής (και τα ειδικά θέματα που κρύβουν), τη λογοτεχνία και τη γλώσσα. Από εκεί, συγκεκριμένα παραδείγματα στίχων, εξώφυλλα από άλμπουμ και άλλους τρόπους έκφρασης μπορούν να εξεταστούν στο πλαίσιο της υπεράσπισης μια συλλογικής ταυτότητας.

Πίνακες ζωγραφικής της περιόδου έκαναν περισσότερα από κάθε άλλο μέσο για να εμπνεύσουν την αίσθηση του εθνικισμού. Νορβηγικοί καλλιτέχνες όπως ο Hans Gude, Adolph Tidemand, JC Dahl, και Christian

Krohg, κυριολεκτικά απεικόνισαν τη Νορβηγική ζωή. Ένα κοινό γνώρισμα μεταξύ των έργων τους ήταν μια επίδειξη της αγάπης για, και της σχέση με, τη μαγευτική φύση της Νορβηγίας. Σε σύγκριση με τις επίπεδες εκτάσεις της Δανίας και της Σουηδίας, τα συγκλονιστικά τοπία της Νορβηγίας έγιναν ένα σημείο της υπερηφάνειας για τους. Φυσικό περιβάλλον, με την μορφή των μεγαλοπρεπών φιορδ, απέραντα δάση, οροσειρές ή σαρωτικά πεδία ήταν οι επιλογές του ζωγράφου. Η συνεργασία Gude και Tidemand το 1848, Brudfarden i Hardanger (Η νυφική πομπή στο Hardanger), που απεικονίζει την πομπή ναυσιπλοΐας που πλαισιώνεται από τα βαθιά φιορδ της περιοχής στέκεται ως το πιο διεθνώς διάσημο παράδειγμα.

Μέσα σε αυτές τις σκηνές είναι πιο συχνά απεικονίσεις της επαρχιακής αγροτιάς, ένα σύμβολο της ιστορίας της Νορβηγίας της ισοπολιτείας και υπερηφάνειας στις συχνά απεικονιζόμενες γεωργικές ή αλιευτικές κοινότητες γύρω από τα οποία είχε βασιστεί η νορβηγική ζωή. Η Νορβηγική σημαία, που εγκρίθηκε το 1821, ήταν επίσης μια κοινή λεπτομέρεια που γνωστοποιούσε ότι αυτό ήταν μια σκηνή από τη Νορβηγία σε επίδειξη. Αυτό το απόλυτο σύμβολο του εθνικισμού εμφανίστηκε κυρίως σε παραστάσεις του εορτασμού των αγροτών ή πένθους, όπως στη *Likferd på Sognafjord* (νεκρική πομπή στο Sognefjord, 1853) του Gude. Το 17. Mai 1893 (1893) του Krohg είναι ένα από τα λίγα αστικά παραδείγματα (με βάση τον τρόπο ντυσίματος) που έδειχνε ένα πλήθος ανθρώπων με μια σημαία να κυματίζει ψηλά γιορτάζοντας την Ημέρα του Συντάγματος της Νορβηγίας αλλά οι περισσότεροι διατήρησαν ένα ρομαντική, ακόμα και μυθικό, αγροτικό τρόπο ζωής.

Οι ρίζες ενός φανταστικού έθνους εξαρτώνται σε μεγάλο βαθμό από την κατασκευή ενός «ιδρυτικού μύθου». Αυτή είναι μια αφήγηση που εξιδανικεύει τις ρίζες του έθνους και τη δημιουργία εθνικών ηρωικών προσώπων στα οποία ένας πληθυσμός μπορεί να εντοπίσει τις κοινές αξίες, τα έθιμα, ή καταγωγή. Το έθνος αποτελείται από μια «επιλεκτική» κοινή ιστορική μνήμη και ο μύθος είναι ένα ζωτικό μέρος αυτής της επιλογής. Ενώ οι ζωγράφοι της Νορβηγικής ρομαντικής περιόδου δούλευαν για να δημιουργήσουν ένα τέτοιο μύθο, ηρωικές αφηγήσεις προϋπήρχαν

στο Νορδικό κόσμο μικραίνοντας έτσι το χάσμα μεταξύ παρόντος και μακρινού παρελθόντος στην ιστορία για τη δημιουργία μιας πιο πλούσιας εθνικής αφήγησης. Η ιστορία των Viking έγινε μια δημοφιλής «επιλογή» και οι ζωγράφοι έβαλαν το χεράκι της στην εξάπλωση της ιστορίας της νορβηγικής κουλτούρας πολύ πριν την ένωση με άλλα βασίλεια. Αυτή ήταν μια μέθοδος όχι μόνο υποστήριξης μιας μεγάλης ιστορίας αλλά και διεκδίκησης των επιτεύγματα της εποχής των Βικινγκς, όπως αυτή του φανταστικού έθνους. Τα ταξίδια του Leif Eriksson και την «ανακάλυψη» της Βόρειας Αμερικής όπως ειπώθηκαν στο έπος Vinland, που έφερε σε καμβά ο Krohg το 1893, είναι ίσως το πιο γνωστό παράδειγμα, κάνοντας το επικό ταξίδι και τη λογοτεχνία ένα μέρος του εθνικού αφηγήματος. Απεικονίσεις του Odin και του Νορβηγικού πάνθεον ήταν επίσης πολιτιστικές επιτυχίες και καλύτερο παράδειγμα είναι ο πίνακας ζωγραφικής του Peter Nicolai Arbo το 1872 ονόματι Asgårdreisen (Το Άγριο Κυνήγι του Οντίν).

Αυτά τα έργα είναι εμπνευσμένα από τη λογοτεχνία του Snorre Sturlason, τον μεσαιωνικό Ισλανδό που έγραψε την Prose Edda, Skáldskaparmál και Heimskringla, που όλα έγιναν δημοφιλή στη Νορβηγία του δεκάτου ένατου αιώνα. Η Prose Edda κράτησε ζωντανές τις ιστορίες και τις παραδόσεις της εποχής των Viking και σαφώς διατύπωσαν το Νορβηγικό πάνθεον των θεών. Το Skáldskaparmál, μια συλλογή σκανδιναβικών ποιημάτων, ήταν ένας διάλογος ανάμεσα στους θεούς προσφέροντας Παλαιά Νορβηγική σοφία και χιούμορ. Το Heimskringla εξήγησε την καταγωγή των βασιλέων της Νορβηγίας στη μεσαιωνική περίοδο και πάλι δημιουργώντας μία σαφής προ-εθνική ιστορία έτοιμη για την ανάληψη από τους ρομαντικούς κονοτρουξιονιστές. Αυτά τα λογοτεχνικά έργα δεν ήταν κατασκευές της εποχής, αλλά η πρωτόγνωρη μαζική δημοτικότητα τους ως μέρος της εθνικιστικής ιδέας ήταν σίγουρα. Τα πρώτα ευρέως διαθέσιμα δημόσια αντίγραφα όλων των τριών δημοσιεύθηκαν στη Νορβηγία στα μέσα της δεκαετίας του 1800 και το 1900 το Νορβηγικό κοινοβούλιο ενέκρινε την κρατική χρηματοδότηση για τις νέες μεταφράσεις του Heimskringla.

Η Νορβηγική λαογραφία ήταν επίσης μια σημαντι-

κή λογοτεχνική συμβολή στην εθνική φαντασία. Οι Peter Christen Asbjørnsen και Jørgen Moe συνέλεξαν ιστορίες από όλη τη Νορβηγία με σκοπό την τυποποίηση και τη διατήρηση αυτών των ιστοριών, έτσι ώστε να αντικατοπτρίζεται το νορβηγικό Volkgeist (το πνεύμα και η ψυχή των ανθρώπων). Τα έργα είχαν δημοσιευθεί σε τμήματα μεταξύ 1840 και 1852 και «γεφύρωσαν το χάσμα μεταξύ του ένδοξου παρελθόντος των saga ... και της εθνικής αφύπνισης». Οι πρώτες εικονογραφημένες εκδόσεις ακόμη έκαναν χρήση των έργων των Gude, Arbo, Tidemand και άλλων διάσημων Νορβηγών ζωγράφων. Σε μεταγενέστερες εκδόσεις κατέτρεξαν στις απεικονίσεις του Theodor Kittelsen που έγιναν συνώνυμα με τα παραμύθια και εξακολουθούν να συνοδεύουν τις εκδόσεις σήμερα.

Το έργο των Asbjørnsen και Moe είχε πρόσθετη επίδραση στη Νορβηγική γλώσσα. Οι ιστορίες γράφτηκαν στις τοπικές διαλέκτους αλλά τυπώθηκαν σε Δανο-Νορβηγικό στυλ διατηρώντας την τοπική αίσθηση ενώ εξακολουθεί να είναι κατανοητό σε ένα αγγλόφωνο κοινό της Δανίας. Αυτό ήταν ένα κύριο συστατικό της σύγχρονης bokmål (γλώσσα του βιβλίου), η επίσημη γλώσσα της Νορβηγίας. Οι τοπικές διάλεκτοι έγιναν επίσης σημαντικές για την ανάπτυξη της nynorsk, της δεύτερης επίσημης γλώσσας της Νορβηγίας. Αυτή ήταν μια ρομαντικής εποχής κατασκευή και όχι μια οργανική γλωσσική ανάπτυξη μιας και ο Νορβηγός φιλόλογος Ivar Aasen στόχευσε να αναπτύξει μια γλώσσα για να μετακινήσει τη Νορβηγία μακριά από τα Δανο-Νορβηγικά. Ο Aasen μελέτησε διαλέκτους από όλη τη χώρα που ενώθηκαν και επισημοποιήθηκαν σε μια γραπτή γλώσσα. Το Νορβηγικό κοινοβούλιο ενέκρινε τη nynorsk ως δεύτερη γλώσσα της Νορβηγίας το 1885, αν και δεν έχει χρησιμοποιηθεί ποτέ κατά περισσότερο από 15% του πληθυσμού.

Μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του 1990, η αναδυόμενη Νορβηγική Black Metal σκηνή είχε αρχίσει τη λήψη αυτών των θεμάτων με μεγάλη αγάπη χρησιμοποιώντας στίχους και εικόνες οικείες σε όλους όσους ταυτίζονται με τη Σκανδιναβική κληρονομιά και το νορβηγική εθνικισμό. Οι Darkthrone απ' το Όσλο φαίνεται να είναι η πρώτη μπάντα της σκηνής που κάνουν λυρικές αναφορές σε μια

συλλογική ταυτότητα στο ομώνυμο τραγούδι του 1991 απ' το πρώτο τους άλμπουμ «A Blaze in the Northern Sky.» Αν και αυτό το τραγούδι δεν δανείζεται ρητά οποιαδήποτε προφανή ρομαντικά θέματα, αν και υπάρχει μια αναφορά σε ένα βόρειο βασιλιά πιθανά γνωστό μέσω του Heimskringla, μια αλάνθαστη προσπάθεια γίνεται ώστε να συνδεθεί το κοινό σε μια μεγαλύτερη ταυτότητα:

*Εκεί όπου οι μέρες είναι σκοτεινές και οι νύχτες το ίδιο
Το Λυκόφως ήπιε το Αίμα χιλίων Παγανών ανθρώπων
Χρειάστηκαν δέκα φορές εκατό χρόνια
προτού ο Βασιλιάς στον βόρειο θρόνο
να μάθει τις διηγήσεις για τον εσταυρωμένο
Σύναξη ανανεωμένης απόλαυσης
Χίλια χρόνια πέρασαν από τότε
Χρόνια χαμένης περηφάνιας και λαγνείας
Ψυχές της βλασφημίας, ακούστε τον στοιχειωτικό ύμνο
Είμαστε μια λάμψη στον βόρειο ουρανό
Τα επόμενα χίλια χρόνια είναι δικά μας!*

Εδώ κυριαρχεί η ντροπή στη «χαμένη περηφάνια» κάτω από το Χριστιανισμό και μια κλήση για να διεκδικήσουν την επόμενη χιλιετία για τους «Παγανιστές». Τελειώνοντας την τελευταία φράση με το «δικό μας» συνδέει τον τραγουδιστή και το κοινό με την ιστορία παίρνοντας μέρος στην ευθύνη της ντροπής μιας κοινής εμπειρίας. Οι «Παγανοί άνδρες» γίνονται συγγενείς στο Αίμα και η μάχη γίνεται προσωπική για τα μέλη του συλλογικού, όχι μόνο του καλλιτέχνη. Ένα πρότιμο παράδειγμα για την καθιέρωση ειδικής σύνδεσης με τη Νορβηγία, έχουμε τους στίχους του «Vikingland» (1994) από τους Satyricon οι οποίοι είναι πλούσιοι σε αναφορές στη ρομαντική περίοδο:

*Μακριά μεταξύ ψηλών βουνών και βαθέων κοιλάδων
Μέσα από τα νορβηγικά δάση και τις σκοτεινές καλύβες
Πίσω από εδώ, ένα όνειρο πάνω από χίλια χρόνια πριν
Στη Χόρνταλαντ ήρθε η πανούκλα και έφερε το θάνατο και τη δυστυχία
Στο μαγεμένο δάσος φυτεύτηκαν ρίζες για μια βασιλεία που θα*

ερχόταν

Παγανή χώρα, χώρα των Βίκινγκ

Γη των μαύρων ψυχών, χώρα των Βίκινγκ

Ενώ καταρράκτες και ρέματα της Telemark εξακολουθούν

να ρέουν σε γοργά ρεύματα, όπως η ίδια η αιωνιότητα

Μια νέα εποχή ήρθε όταν ο κεραυνός βούιζε και η γη έτρεμε

Όπως όταν στους πολέμους των trolls για το

ποιος θα κυβερνήσει το Jotunheim

Μια νέα εποχή ήρθε όπου ο χειμώνας χτυπά και μαστιγώνει

Δεν υπάρχει καταφύγιο για τον μοναχικό

Περιπλανώμενο που αναζήτησε την ειρήνη στην Nordland

Εδώ πάνω κοντά στη φωτιά τα μεσάνυχτα μπορείς ακόμα να δεις

Έρχονται σαν άγρια ζώα έξω από το σκοτεινό δάσος

πάνω από τους λόφους της δουλείας

Υπάρχει η γιορτή της φύσης που λαμβάνει περιοπτη θέση καθώς εδώ ο ακροατής έχει τοποθετηθεί μέσα σε ψηλά βουνά, βαθιές κοιλάδες, παράλληλα με ρυάκια, καταρράκτες και μέσα σε δάση φέρνοντας στο νου τους πινάκες του δέκατου ένατου αιώνα. Hordaland, Telemark, Nordland, και τα βουνά του Jotunheim είναι αναφορές συγκεκριμένων περιοχών της Νορβηγίας και όχι της Σκανδιναβίας γενικότερα.

Η αναφορά σε trolls είναι μια ακόμη οικία ρομαντική κατασκευή με ένα νεύμα για τα Νορβηγικά παραμύθια. Υπάρχει επίσης αναφορά στους πολέμους για το Jotunheimen -. το σπίτι των γιγάντων Sturlasen του Prose Edda. Μια από τις πολλές μπάντες που έγινε γνωστή για τη συγγραφή στίχων εμπνευσμένοι από την αφύπνιση του Viking παρελθόντος που μελετήθηκε απ' τον Snorre Sturlason, είναι οι Enslaved. Έχουν συμπεριληφθεί ακόμα μερικά τραγούδια στα ισλανδικά, αν και τα περισσότερα είναι στα νορβηγικά και υιοθέτησε περάσματα στην Παλιά Νορβηγική γλώσσα από την Edda, ονόματι Gylfaginning (η εξαπάτηση του Gylfi), η οποία ακολουθεί τον πρόλογο της Edda. Το demo της μπάντας το 1992 είχε τίτλο Yggdrasil όπως ονομάζεται το δέντρο του κόσμου στην κε-

ντρική Σκανδιναβική κοσμολογία και αργότερα το στούντιο άλμπουμ είχε τον τίτλο: "Return to Yggdrasil" (Επιστροφή στην Yggdrasil). Το άλμπουμ του 1994 με όνομα "Frost" συνέδεσε τότε το συγκρότημα με το ρομαντικοποιημένο θέμα της φύσης που συνοδεύονταν με το εξώφυλλο ενός φιορδ καλυμμένο από ομίχλη να στέκεται επιβλητικό πάνω από ένα ποτάμι.

Η χρήση ρομαντικών εικόνων στο εξώφυλλο του άλμπουμ είναι ευρέως διαδεδομένη. Η μπάντα Windir («πολεμιστής» στην τοπική διάλεκτο τους) αποτελεί κλασικό παράδειγμα αυτού μιας και όλα τα άλμπουμ τους διαθέτουν «ρομαντικό» εξώφυλλο. Το τέταρτο άλμπουμ τους, Likferd, χρησιμοποιεί το προαναφερθέν Likferd på Sognafjord του Gude ως εξώφυλλό του. Το άλμπουμ των Burzum του 1996, Filosofem (σ.μ.: δίσκος σταθμός στην ιστορία του Black Metal) χρησιμοποιεί το έργο Op under Fjeldet toner en Lur του Theodor Kittelsen, δείχνοντας μια αγρότισσα, με μια τρομπέτα να ηχεί στους λόφους σαν να λέει ότι η μουσική του δίσκου είναι κάλεσμα απ' το παρελθόν. Οι πίνακες του Kittelsen έχουν χρησιμοποιηθεί συχνά, ιδιαίτερα το έργο του που απεικονίζει την άφιξη του Μαύρου Θανάτου (Svartedauen) στη Νορβηγία περίπου το 1350. Οι εικόνες αυτές συνδυάζουν μια νοσηρή ατμόσφαιρα αποτίοντας φόρο τιμής στην εκτίμησή της Νορβηγικής φύσης ενώ παράλληλα αγγίζει την προεθνική ιστορία για την εθνική μυθοπλασία.

Η προσωποποίηση της πανούκλας απ' τον Kittelsen ήταν μια καταβεβλημένη ηλικιωμένη γυναίκα ντυμένη με ένα μαύρο χιτώνα που είναι γνωστή ως Peste (λοιμός). Το album των Burzum του Hvil Lyset Tar Oss (Αν μας πάρει το Φως) χρησιμοποιεί ένα τμήμα της εικόνας της πανώλης, Hun farer landet rundt (Γυρνάει σε όλη τη χώρα) στο πίσω μέρος του δίσκου ενώ η μπροστινή διαθέτει το Fattigmannen (Ο Φτωχός) του Kittelsen. Η εικόνα παρουσιάζει τα σκελετικά υπολείμματα ενός ζητιάνου σε ένα δασικό δρόμο με ένα σμήνος στο προσκέφαλό του και το σώμα του να επισκιάζεται από το επιβλητικό φυσικό περιβάλλον του. Η μπάντα Taake έχει χρησιμοποιήσει επίσης την Svarteduen αισθητική του Kittelsen, τόσο άμεσα όσο και έμμεσα. Η demo κασέτα τους που βγήκε το 1995,

Mannaudsvinter (Ο Χειμώνας του Νεκρού Ανδρός), διαθέτει μια εικόνα της πανώλης ως εξώφυλλο και δύο άλμπουμ των Taake που βγήκαν αργότερα εμπνέονται από τον Kittelsen: Bjoergvin το 2002 (μία από τις επισκοπές της Εκκλησίας της Νορβηγίας) και το ομότιτλο Taake του απεικονίζουν ένα δάσος απεικονίζουν ένα δάσος ζωγραφισμένο με την τεχνοτροπία του Kittelsen.

Οι Taake είναι ίσως η πιο εθνικιστική μπάντα της σκηνής. Συγκεντρώνουν προ-εθνικές πτυχές του μύθου του έθνους όπως ακριβώς και οι ρομαντικοί κονστρουκτιβιστές, προσθέτοντάς αυτές στις εθνικιστικές εκφράσεις του Kittelsen και στη συνήθεια του τραγουδιστή να ντύνει τον εαυτό του με τη νορβηγική σημαία στις συναυλίες και διαφημιστικές φωτογραφίες. Το προ-εθνικό στοιχείο επιτυγχάνεται μέσω της επιμονής της μπάντας σχετικά με τη χρήση παλαιών ρουνικών γραπτών, τη γραπτή γλώσσα των Viking , για τα λογότυπα της και το σύνολο των τυπωμένων στίχων και σημειώσεων. Οι Taake μετά φέρνουν τη γλωσσική προσέγγισή τους στο δέκατο ένατο αιώνα, με τις φωνητικές επιδόσεις σε μια παλαιότερη τοπική διάλεκτο και οι τίτλοι των τραγουδιών αποτυπώνονται στα Nynorsk. Οι Windir πρέπει να αναφερθούν και πάλι εδώ, μιας και αυτοί εκτελούν στίχους στην τοπική διάλεκτο, Sogndal, ενώ οι τίτλοι των τραγουδιών, οι στίχοι και οι σημειώσεις είναι όλα τυπωμένα αποκλειστικά σε nynorsk για όλα τα άλμπουμ τους, ανεξάρτητα από τη χώρα της διανομής. Η δέσμευση να χρησιμοποιήσει τη σύμβαση αυτή δείχνει την αφοσίωση του καλλιτέχνη να εκπροσωπήσει τη συλλογική τους ταυτότητα και όχι μια πιο εμπορικά βιώσιμη επιλογή της γλώσσας. Ωστόσο, αυτή η επιλογή έχει γίνει μια αναγνωρισμένη πτυχή του ονόματός τους.

Πρόσθετες αναπαραστάσεις ταυτότητας είναι εύκολο να έρθουν κοντά. Το λαογραφικό μπορεί να εμφανιστεί ως πρότυπο για συγκροτήματα όπως οι Ulver (στα νορβηγικά «Λύκοι»). Το ντεμπούτο της μπάντας το 1995, Bergtatt (“βουνό που κατελήφθη”) βασίζεται στο παραμύθι των ανθρώπων που περιφέρονται στα βουνά, δελεάζονται από trolls ή άλλα μυθικά πλάσματα της παράδοσης του Asbjørnsen και Moe, με δική τους ευθύνη. Η Νορβηγική σημαία εμφανίζεται σε t-shirts, όπως σε σκηνικά live εμφα-

νίσεων ή σε patches, κυρίως για το merchandise από τους Dimmu Borgir, το πιο εμπορικά επιτυχημένο και διεθνώς διάσημο συγκρότημα της σκηνής. Το Black Metal έχει ακόμα γεννήσει επιπλέον υπο-είδη: Viking Metal, αφιερωμένο στην εκπροσώπηση των Παλαιών Νορβηγών τόσο στο τραγούδι όσο και στην εμφάνιση και το πολιτικά ενεργό κίνημα Εθνικό Σοσιαλιστικό Black Metal, θέτοντας την εκπροσώπηση της ταυτότητας στα σύγχρονα πολιτικά άκρα.

Έτσι, λοιπόν, η Ταυτότητα είναι η πιο αρθρωτή πτυχή αυτής της μουσικής και υπο-κουλτούρα της, διαφοροποιώντας την από άλλα υπο-είδη που επικεντρώθηκαν στη σύνθεση και στη διασκέδαση των δικών τους φανταστικών τους κοινωνιών, του δικού τους "fandom". Το Νορβηγικό Black Metal ανυψώνει την άρθρωση της ταυτότητας πέρα από τα δικά του φανταστικά σύνορα σε εθνικό όσο και σε πολιτιστικό επίπεδο που επιτρέπει στους Νορβηγοί να προσπεράσουν τις παρελθοντικές διαμάχες για την καταγωγή της σκηνής. Οι μπάντες αυτές έχουν γίνει μια επέκταση της εθνικής φαντασίας του δέκατου ένατου αιώνα ενώ προσθέτουν τις δικές τους ανατροπές για το πώς μπορούν να χρησιμοποιηθούν αυτές οι φαντασιώσεις για να εκφράσουν τη θέση στην οποία ανήκουν: στην ίδια τη μουσική. Για το λόγο αυτό, εγώ τους βλέπω ως μια γενιά «νέων ρομαντικών» που παρέχουν μια συνέχεια σε θέματα που έχουν απήχηση στους Νορβηγούς για δύο αιώνες.

Η Συντηρητική Επαναστατική δυνατότητα της Black Metal τέχνης

Όταν οι Θεοί ακούν το κάλεσμα: η επανάσταση του Black Metal

της Olena Semenyaka για το militant.zone
μετάφραση: Noeton

I

BLACK METAL: Υποκουλτούρα ή «αντικουλτούρα»;

Το Black Metal μοιράζεται την ίδια μοίρα όλων των πολύπλοκων και πολύπλευρων φαινομένων που ξεπερνούν τις στενές ιδιότητες του είδους τους και σύμφωνα με τον φιλόσοφο Hegel που είναι ικανός να «αδράξει την εποχή μέσω της σκέψης», να βρίσκονται πάντα μπροστά απ' την εποχή τους, είτε επιβεβαιώνοντας, είτε απορρίπτοντας τελειώς τις πνευματικές βάσεις της περιόδου που υπάρχουν. Αμφότερα χρήζουν εξέτασης από απόσταση.

Ως αναντίρρητο προϊόν του Μοντερνισμού, το Black Metal παραδόξως εκδίδει την θανατική ποινή στον μοντέρνο κόσμο. Το τελευταίο συμβαίνει όχι μόνο σε σχέση με τον σύγχρονο Χριστιανισμό: είναι η αντίθεση σε οτιδήποτε πιστεύεται να είναι οποιασδήποτε αξίας για τον μέσο αντιπρόσωπο της Δυτικής Κοινωνίας του σήμερα: από τις συμβατικές έννοιες του καλού και του όμορφου μέχρι και το μεταφυσικό Είναι καθαυτό. Με άλλα λόγια, το Black Metal, με μια γρήγορη ματιά, είναι η απόλυτη ενσάρκωση μιας ενεργητικής νυχλιστικής φάσης σε μια μεταφυσική επανεκτίμηση όλων των αξιών όπως προανήγγελε ο Φρειδερίκος Νίτσε. Αυτός είναι ο δευτέρος λόγος για τον οποίο το Black Metal συνοδεύεται ως επί το πλείστον με την άρνηση. Έχω ήδη αναφέρει τον πρώτο λόγο γι' αυτό: παρά την διαδεδομένη περιγραφή του Black Metal ως μια υποκουλτούρα, είναι πιο ακριβές να το ορίσουμε ως αντικουλτούρα, στόχος της οποίας είναι ο τερματισμός ολόκληρης

της Μοντέρνας εποχής.

Πολλοί κοινωνιολόγοι θα διαφωνούν με τον ισχυρισμό μου, επειδή μερικοί από αυτούς μοιράζονται την ιδέα ότι ο πρώιμος Χριστιανισμός ήταν η μόνη πλήρως επιτυχημένη αντικουλτούρα στην ευρωπαϊκή ιστορία, που ανέτρεψε τις αξίες της προηγούμενης περιόδου, ενώ οι οπαδοί του Black Metal, τόσο οι δημιουργοί του είδους και οι απλοί οπαδοί, έχουν ενσωματωθεί πλήρως στο τρέχον κοινωνικό σύστημα, υποστηρίζουν τις πολιτισμικές αξίες, και ποτέ δεν αμφισβητούν αυτό που είναι πραγματικά ζωτικής σημασίας για την ύπαρξή και τα αξιώματά του. Όπως οι προσεκτικοί αναγνώστες του Ernst Jünger γνωρίζουν, σχεδόν τα πάντα - δεν έχει σημασία πόσο «ανατρεπτικά» ή «ασεβή» - μπορούν να ενσωματωθούν ξανά στο σύστημα ως «εκδήλωση ελευθερίας». Ως εκ τούτου, το Black Metal μπορεί να θεωρηθεί από κάποιους μόνο μια υποκουλτούρα, η οποία είναι υπερβολική και παρουσιάζεται ως μια παρωδία που αποκαλύπτει το βρεφικό και τελικά πρωτόγονο χαρακτήρα των αυτοαποκαλούμενων «true blackers» που δεν μπορούν να τα βγάλουν πέρα με τους γονείς τους. Αναμφίβολα, οι παρατηρήσεις αυτές δεν είναι αβάσιμες, και ουσιαστικά επικυρώθηκαν μέσα από το ίδιο το κίνημα, το οποίο ανέπτυξε τους δικούς του τρόπους κοινωνικής ρύθμισης, προκειμένου να απομακρύνει τους λεγόμενους «ψεύτικους» posers από την κοινότητά τους δηλαδή trendies και τύπους που μυρίστηκαν χρήμα, κατηγορίες που εμφανίστηκαν μετά από τα σκανδαλώδη γεγονότα στην πρώιμη ιστορία του Black Metal. Ωστόσο, θα ήθελα να τονίσω το γεγονός ότι η συγκεκριμένη έρευνα δεν είναι κοινωνιολογική. Αλλιώς, θα έπρεπε να βάλω μια τελεία αμέσως μετά τη δήλωση ότι η Black Metal σκηνή υποβαθμίστηκε πριν από πολύ καιρό, το οποίο σημαίνει ότι δεν υπάρχει χώρος για ευσεβείς πόθους.

Με άλλα λόγια, θα αναλύσω όχι τι είναι το Black Metal σήμερα, αλλά αυτό που υποτίθεται ότι θα έπρεπε να είναι σύμφωνα με τους πρωτοπόρους του Black Metal και εκείνων που έμειναν αφοσιωμένοι στην παράδοση αυτού. Ως εκ τούτου, θεωρώ ότι το Verstehende Soziologie (Ερμηνευτική Κοινωνιολογία) του Max Weber είναι η μόνη κατάλληλη κοινωνιολογική μέθοδος που επιδιώκει να καταλάβει

ένα ορισμένο πολιτιστικό φαινόμενο από μέσα, περιγράφει τους δικούς του όρους και λειτουργεί στην έννοια του ιδανικού τύπου. Το τελευταίο δίνει τη δυνατότητα να αποφύγει τις προκαταλήψεις της θετικιστικής σκέψης και ορθώς εφαρμόζει τα ευρετικά διανοητικά κατασκευάσματα που προέρχονται από τα εμπειρικά δεδομένα για το σκοπό της καλύτερης ανάλυση της πραγματικότητας. Το πιο γνωστό παράδειγμα του ιδανικού τύπου είναι η «Προτεσταντική ηθική» που χρησιμοποιεί ο Weber ως κλειδί για να εξερευνήσει την εμφάνιση και την ουσία του καπιταλισμού στο διάσημο έργο του «Protestant Ethic and the Spirit of Capitalism» (1905), η οποία παρέχει μια γόνιμη εναλλακτική λύση στη δημοφιλή ιστορική-υλιστική εξήγηση του Καρλ Μαρξ. Κατά συνέπεια, ιδανικός τύπος μας ονομάζεται «Black Metal Τέχνη» ή απλά «Black Metal».

Ως εκ τούτου, η μέθοδος αυτή είναι αρκετά παρόμοια με τη φιλοσοφική-ερμηνευτική προσέγγιση που αναπτύχθηκε από τον Martin Heidegger και τον μαθητή του, Hans-Georg Gadamer ο οποίος απορρίπτει τον όρο «μέθοδος» ως φυσικό-επιστημονικό απομεινάρι στα Geisteswissenschaften (ανθρωπιστικές επιστήμες). Σύμφωνα με την φιλοσοφική ερμηνεία του Heidegger που επικεντρώθηκε στην κλασική έννοια του ερμηνευτικού κύκλου («για να καταλάβουμε το όλον, πρέπει να κατανοήσουμε τα μέρη του και αντιστροφή»), το καθήκον δεν είναι να βρούμε το δρόμο έξω από τον κύκλο, αλλά μάλλον να εισέλθουμε σωστά, δεδομένου ότι αυτός ο κύκλος είναι αυτός της ύπαρξής μας. Με απλά λόγια, εμείς («Dasein» ως «Όντες στον κόσμο») καταλαβαίνουμε πάντα ορισμένα φαινόμενα με κάποιον τρόπο ή άλλο, οπότε το μοναδικό καθήκον μας είναι να επεξηγήσουμε τις υποθέσεις μας, ή στα λόγια του Gadamer, την «αναμονή της τελειότητας» μας.

Το τελευταίο είναι αυτό που πρόκειται να κάνω στην εργασία αυτή, αν και οφείλω να ομολογήσω ότι, σε ορισμένες περιπτώσεις, έχουμε να κάνουμε με ένα τόσο υψηλό επίπεδο αναζήτησης του εαυτού που παρουσιάζεται από τους καλλιτέχνες Black Metal που ο ερευνητής μετατρέπεται με χαρά σε απλό σχολιαστή: δείτε το πρώτο Black Metal DVD «Opus Diaboli» που κυκλοφόρησε το Μάιο του 2012 η σουηδική μπάντα Watain για να βιώσετε τη διαφορά με-

ταξύ της ερμηνείας του τραγουδιστή των Watain, Erik, και εκείνες που δίνονται στα περισσότερα ντοκιμαντέρ για το Black Metal, σε συνεντεύξεις και θεματικές έρευνες. Η συντριπτική πλειοψηφία αυτών των πηγών εξακολουθούν να είναι πολύ απογοητευτικές ή ανεπαρκείς.

II

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ VS. ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ BLACK METAL. ΟΙ ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΣΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ BLACK METAL

Από την εποχή του Αριστοτέλη, ήταν προφανές ότι ο συντομότερος δρόμος για την ουσία του πράγματος έγκειται στον ορισμό της. Αλλά, και πάλι, ως επί το πλείστον υπάρχουν αρνητικοί ορισμοί για το Black Metal. Όντως αντανακλούν το μεγαλείο και την ένταση του φαινομένου αυτού, αλλά λένε λίγα πράγματα για την κύρια ιδέα του. Για παράδειγμα, η κοσμοϊστορική και countercultural σημασία του τελευταίου μπορεί εύκολα να συναχθεί από τις γνωστές προσπάθειες να διευκρινιστεί η ουσία του Black Metal, όπως, «δεν είναι άλλο ένα μουσικό είδος», «δεν είναι απλή μουσική,» και «δεν είναι διασκέδαση / επιχείρηση». Ένα άλλο σύνολο αρνητικών ορισμών λόγω του νυχθιστικού προσανατολισμού του Black Metal είναι επίσης ευρέως αναγνωρισμένο: πιστεύεται ότι είναι αντι-θρησκευτικό, ειδικά αντι-χριστιανικό, αντικοινωνικό, μισανθρωπικό, βλάσφημο και ούτω καθεξής. Ομοίως, όλες οι πνευματικές προσπάθειες να αρθρώσουν τι εστί Black Metal και όχι τόσο τι δεν είναι, συνήθως καταλήγουν με μια έκκληση προς ένα ορισμένο φάσμα διαθέσεων και συναισθημάτων («σκοτεινό», «μελαγχολικό»), μερικές φορές, σε ορισμένα εξαιρετικά μεταφορικές έννοιες («κακό», «ασχήμια», «πόλεμος») ή στην Black Metal αισθητική γνωστή ως μέρος της καθιερωμένης φράσης «Black Metal τέχνη».

Αυτή η έκφραση, ωστόσο, εγείρει περαιτέρω ερωτήματα μιας και το Black Metal αναπαρίσταται ως *l'art pour l'art*

(τέχνη για την τέχνη) μόνο αν το τελευταίο σημαίνει κάτι σαν Ανώτατη Τέχνη που φέρει ρητή αποκρυφιστική χροιά, η οποία είναι ακριβώς το αντίθετο αυτής της προσέγγισης. Αν όχι, ο καθένας είναι ευπρόσδεκτος να μπει σε ατελείωτες συζητήσεις σχετικά με τη βασική αρχή (ες) της Black Metal ιδεολογίας, η οποία επικεντρώθηκε κυρίως γύρω από τον Σατανισμό.

Ανάλογα με αυτό που θεωρεί κάποιος το αντικείμενο της άρνησης ή τον εχθρό εναντίον του οποίου ο πόλεμος διεξάγεται («Black Metal ist Krieg»), υπάρχουν διαφορετικές ιδεολογικές τάσεις στο γενικό Black Metal κίνημα, οι οποίες προκαλούν τακτικά σημαντικές διαφωνίες μεταξύ των μελών του: ριζικός μηδενισμός και αθεϊσμός που στέκεται πίσω απ' το Σατανιστικό image και μερικές φορές συμπίπτουν με τον Λαβειϊστικό Κοινωνικό Δαρβινισμό, η Αποκρυφιστική τροχιά, η οποία συχνά συνδέεται με το Μονοπάτι της Αριστερής Ατραπού, Θεϊστικός Σατανισμός (η θρησκεία του Deus / Diabolus Absconditus) που εφάπτεται με Γνωστικισμό και παρόμοιες διδασκαλίες αφενός και αρχαϊκές παγανιστικές λατρείες, η οποία μπορεί να συνδέεται με τον «Άριο Εωσφορισμό», και αφετέρου με παραλλαγές ειδωλολατρίας, από Πανθεϊσμό μέχρι Βεδικούς ύμνους που αναπτύσσονται κυρίως μέσα σε subgenres όπως Folk Black Metal ή Viking Black Metal, ακόμα και χριστιανική «Unblack» Metal, για να μην αναφέρω άλλα καινοτόμα Black Metal σχήματα που συχνά επικεντρώνονται στην δική τους «φιλοσοφία». Φυσικά, μπορούμε εύλογα να διερωτηθούμε ποιά κατεύθυνση είναι πιο αντιπροσωπευτική του κινήματος ή, αντίθετα, ποια δε θα πρέπει κατά κανένα τρόπο να συνδέεται με αυτό.

Ένας άλλος τρόπος για να γεμίσει το κενό μεταξύ των αποφαιτικών ορισμών περιλαμβάνει την επισήμανση της μυστικιστικής ή ακόμα και του θρησκευτικού συναισθήματος που είναι χαρακτηριστικό της κοσμοθεωρίας του Black Metal (Black Metal Weltanschauung), το ιδιαίτερο του «πνεύμα». Μια αναφορά σε αυτήν την εμπειρία θεοφάνειας που κρύβεται πίσω από λογική εξήγηση, μεταξύ άλλων, μπορεί να βρεθεί στη συνέντευξη με τη γαλλική Black Metal μπάντα Deathspell Omega:

«Μερικοί από εμάς είχαμε μια θρησκευτική ανατροφή ενώ άλλοι μεγάλωσαν κάτω από το σύμβολο του ορθολογισμού. Το ότι τελικά βιώσαμε μια συγκλονιστική θεοφάνεια είναι κάτι πολύ δύσκολο να το εξηγήσω με ορθολογική άποψη. Υπάρχουν βέβαια πολιτιστικά αντεπιχειρήματα, όποιος πέρασε από μακροχρόνιες ακαδημαϊκές σπουδές του έχουν δοθεί κλειδιά-και αυτό παρά το γεγονός ότι τα περισσότερα πανεπιστήμια στον δυτικό κόσμο είναι στην ουσία οχυρά της ανθρωπιστικής ισοτήτας- και εμείς επιλέξαμε να μην αγνοήσουμε αυτά τα κλειδιά, ενώ οι περισσότεροι άνθρωποι προτιμούν να παραμείνουν σε αρμονία με το τρέχον Zeitgeist»

Τέτοιες καθαρά φαινομενολογικές περιγραφές θα μπορούσαν να έχουν ξεδιαλύνει τα όρια του genre αλλά έχουμε την αίσθηση ότι το Black Metal έχει το θετικό πυρήνα του, που το διαφοροποιεί αυστηρά από τα σχετικά genres και μπορούν να διαμορφωθούν πολύ απλά. Ως εκ τούτου, ακόμη και αν μόνο η Εθνικοσοσιαλιστική Black Metal (NSBM) σκηνή και σπανιότερα η ανάλογη αριστερή σκηνή είναι αξιοσημείωτη για άμεση πολιτική συμμετοχή, το Black Metal ως ένα αντιπολιτιστικό κίνημα με μεγάλες φιλοδοξίες αλλά προσεκτικά φυλαγμένα σύνορα είναι πολιτικό κατεξοχήν, πολιτικό με την έννοια του Carl Schmitt για τη διάκριση μεταξύ του φίλου και του εχθρού, η οποία μεταφράζεται σε απόλυτο βαθμό στη σύνδεση και διάσταση μεταξύ «ημών» και «αυτών».

Μια εξαιρετικά επιλεκτική προσέγγιση για μια ενδεχόμενη ένταξη στην κοινότητα του Black Metal, βέβαια, είναι πιο εύγλωττη από εγγενής σε κάθε γνήσια αισθητική διαμόρφωση, δίνοντας προτεραιότητα στην καλλιτεχνική έκφραση και δείχνοντας απέχθεια στα άκαμπτα και εξωτερικά ιδεολογικά κλισέ, είτε πολιτικών είτε οτιδήποτε άλλο. Την ίδια στιγμή, Ουκρανικές Black Metal μπάντες όπως οι Nokturnal Mortum, Kroda, Drudkh, ή Hate Forest, όπου στην παρούσα φάση αποτελεί μια από τις πιο αναγνωρισμένες σκηνές NSBM στον κόσμο, αν όχι η πιο αναγνωρισίμη, αν και μπορεί να παρουσιάσουν τους εαυτούς τους ως απλά πατριώτες και ασχολούμενους με τη συντήρηση της παραδοσιακής κληρονομιάς (άλλο αγαπητό μονομελές συγκρότημα της Ουκρανίας, οι Lutomysl, περιγράφηκε σε

πρόσφατη συνέντευξη του Pavel «Lutomysl» Shishkovskiy, ο οποίος ζηλεύει τους ανθρώπους «που όλα τα προβλήματα τους συγκεντρώνονται στην παρουσία των Εβραίων ή μαύρων», ως NEONSDSBM), δύσκολα μπορούν να θεωρηθούν ως τέτοια που επιβάλλουν περιορισμούς σχετικά με τους τρόπους έκφρασης, προκειμένου να καλύψουν τις ιδεολογικές ανάγκες. Πάνω απ' όλα, έχουν κερδίσει την αναγνώριση σε όλο τον κόσμο λόγω των μουσικών τους αριστουργημάτων.

Υπό μια στενότερη έννοια, το Black Metal ως ένας ολοκληρωτικός πόλεμος ενάντια στο σύγχρονο κόσμο δεν μπορεί να είναι απαλλαγμένο από τις πολιτικές επιπτώσεις ακόμα και αν τα περισσότερα εγκλήματα στην πρώιμη ιστορία του Black Metal διαπράχθηκαν λόγω προσωπικών και όχι πολιτικών λόγων. Παρομοίως, μπορεί κανείς να ξεχωρίσει τόσο τις αριστερές (left-wing) και δεξιές (right-wing) τάσεις απ' τη γέννηση κιόλας του κινήματος του Black Metal εκπροσωπημένα αντίστοιχα απ' τον Σατανιστή Øystein "Euronymous" Aarseth των Mayhem, ο οποίος συμπαθούσε τον αριστερό εξτρεμισμό και τον Varg Vikernes των Burzum ως μελετητή της Παλαιάς Νορβηγικής θρησκείας, οπαδός του παγανισμού και μια έγκυρη φιγούρα των σύγχρονων κύκλων της «δεξιάς» (μεταξύ των επιρροών του είναι Knut Hamsun, Oswald Spengler, και Julius Evola), ο οποίος αποστασιοποιήθηκε από το Σατανισμό και το σύνολο της Black Metal σκηνής αφού οι νεοεισελθέντες σε αυτήν είχαν αρχίσει να εκμεταλλεύονται τις αρχικές ιδέες και την αισθητική που εφευρέθηκε από τους πρωτοπόρους μόνο και μόνο για να σοκάρουν ή για εμπορικούς σκοπούς.

Αναδρομικά μιλώντας, δεν είναι να απορεί κανείς που ο Euronymous σκοτώθηκε από τον Vikernes το 1993, το οποίο θεωρείται ως «η αρχή του τέλους», ακολουθούμενη από τη διάσπαση και την αυξανόμενη εμπορευματοποίηση της σκηνής (βλ. τραγούδι Nargaroth «The Day Burzum killed Mayhem»). Από την άλλη πλευρά, δεν θα έλεγα ότι υπάρχει μια άλυτη διαμάχη αυτών των δύο τάσεων, ή ότι δεν υπάρχει μια μεταφυσική θέση που τους ενσωματώνει σε ένα υψηλότερο επίπεδο.

Πράγματι, είναι δυνατόν να αντιταχθεί κανείς στον σύγχρονο κόσμο και στη συμβολική ενσάρκωση του, τον Χριστιανισμό, τόσο «από την Αριστερά» και «από τη Δεξιά». Επιπλέον, αν και η απελευθέρωση, ο νιχιλισμός, η αντικληρικοφροσύνη (θυμηθείτε το περίφημο κάψιμο εκκλησιών στη Νορβηγία), κ.λπ. ως επί το πλείστον σχετίζονται με την αριστερά, ακόμη και εκείνα τα Black Metal σχήματα που έχουν μείνει στο Μονοπάτι της Αριστερής Ατραπιού (για παράδειγμα, η πολωνική Black Metal μπάντα Behemoth) δεν αντιστοιχεί κατ' ανάγκη με την πολιτική αριστερά, τόσο στην κλασική ενσάρκωσή της όσο και στο πιο πρόσφατο φαινόμενο του Πολιτιστικού Μαρξισμού. Συχνά συμβαίνει το αντίθετο, ή πηγαίνουν πέρα από την πολιτική. Αυτή η αμφιθυμία είναι επίσης ορατή σε αισθητικό επίπεδο: τα «δεξιά» σύμβολα της Αυτοκρατορίας, του Βασιλιά, του Θεού, κλπ δεν είναι λιγότερο δημοφιλή από τις «αριστερές» ιδέες του Χάους, της Εξέγερσης και ούτω καθεξής. Ο Benjamin Noys, ο οποίος απηύθυνε επίσης το ζήτημα της πολιτικής στο κίνημα του Black Metal, χρησιμοποίησε ως περίπτωση μελέτης τις απαντήσεις σε συνέντευξη του Sale Famine της Γαλλικής Black Metal μπάντας Pester Noire, κάτι που δεν ήταν τυχαίο. Ο Famine, ο οποίος πιστεύει ότι το αριστερό Black

Metal αποτελεί *contradictio in adjecto* (αντίφαση), υπογραμμίζει το χθόνιο και, ως εκ τούτου, τον εθνικιστικό χαρακτήρα του Black Metal και δοξάζει «το σκοτεινό Ευρωπαϊκό παρελθόν» και δήλωσε σχετικά με τις δύο προσεγγίσεις με ένα πολύ διαφανή τρόπο:

«Το Black Metal είναι η μουσική μνήμη των αιμοσταγών ομοαιμάτων προγόνων μας, είναι ο γάμος της Παράδοσης, της παλαιάς φυλετικής κληρονομιάς με φανατισμό, με την οργή και τη βιασύνη μιας νεολαίας που πλέον έχει χαθεί» Ομοίως, ο Famine περιγράφει τον εθνικισμό του ως θεμελιωδώς διττό, «χρονικό» και «πνευματικό», η οποία συσχετίζεται με το να είναι ένας πολίτης της Γαλλίας («μεσαιωνικό», «αγροτικό») και της Κόλασης («Sieg Hell»). Ο Noys αντλεί δικαίως έναν παραλληλισμό μεταξύ αυτής της έμφασης στην χθόνια πλευρά του Black Metal και της χειροαίας γείωσης του «Παρτιζάνου» του Carl Schmitt. Τελικά, η αναζήτηση για τις ρίζες αυτής της ασάφειας στη φιλοσοφία

του Friedrich Nietzsche είναι επίσης απολύτως σωστή: ο μεγαλύτερος Ευρωπαίος νυχλιστής ήταν ταυτόχρονα ο μεγαλύτερος ελιτιστής, αριστοκράτης και παραδοσιοκράτης που κοίταξε μπροστά στην αρχή της νέας Χρυσής Εποχής.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Νίτσε αναφέρεται στον εαυτό του ως «ο πρώτος τέλειος νυχλιστής της Ευρώπης που, ωστόσο, έχει ακόμη και τώρα ζήσει μέσα από το σύνολο του μηδενισμού, μέχρι το τέλος, αφήνοντας τον πίσω, έξω από τον εαυτό του» και παράλληλα είναι ο πρώτος αντι-μηδενιστής. Επιπλέον, ο Νίτσε ήταν ο μεγαλύτερος ωραιολάτρης που διέγραψε την ίδια τη διάκριση μεταξύ μορφής και περιεχομένου κάνοντας ακόμη και τις επιφανειακές λεπτομέρειες ιδεολογικά σχετικές και με νόημα. Το τελευταίο ρίχνει φως στους λόγους για τους οποίους η έκφραση «Black Metal Τέχνη» σημαίνει κάτι ασύγκριτα πιο βαθιά από ό, τι, για παράδειγμα «Black Metal Ιδεολογία» ή «Black Metal Πολιτική» και έχει τη δυνατότητα να φθάσει σε μεταφυσικό επίπεδο. Σε αυτό το σημείο, μια έκκληση προς τη Συντηρητική Επανάσταση - άλλο πολύπλοκο πολιτισμικό φαινόμενο που έχει πολλά κοινά με Black Metal - καθίσταται αναπόφευκτη.

III

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΚΛΗΣΗ: Η ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΩΣ ΜΙΑ ΠΡΑΞΗ ΕΠΑΝΑΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η Συντηρητική Επανάσταση και το Black Metal είναι παρόμοια για δύο τουλάχιστον λόγους. Κατ' αρχάς, και οι δύο έχουν countercultural αξία. Η μόνη διαφορά έγκειται στο γεγονός ότι αυτό που απαιτεί επιπλέον ανοικοδόμησης στο πλαίσιο του Black Metal ανήκει στους ρητούς στόχους της συντηρητικής-επαναστατικής θεωρία, η οποία μπορεί να προέρχεται σαφώς από το όνομά του. Η Συντηρητική Επανάσταση ήταν ένα ευρύ ιδεοκρατικό κίνημα που αναπτύχθηκε στη Γερμανία κατά τη διάρκεια του μεσοπολέμου του 20ου αιώνα. Είναι επίσης γνωστό με το όνομα του «Τρίτη Θέση» ή του «Τρίτου Δρόμου», επειδή ήταν αδύνατο να το χαρακτηρίσει κανείς ιδεολογικά δεξιά

ή αριστερά. Μερικά από τα κύρια άτομα της κίνησης αυτής έχουν ήδη αναφερθεί: Arthur Moeller van den Bruck, Oswald Spengler, Edgar Julius Jung, Carl Schmitt, Ernst και Friedrich Georg Jünger, Julius Evola, Ernst Niekisch, Martin Heidegger, Armin Mohler και άλλα. Ο γενικός στόχος του Συντηρητικού-Επαναστατικού

κινήματος είχε διατυπωθεί από τον Hugo von Hofmannstahl το 1927 ως μέρος της θρυλικής ομιλίας του προς μαθητές στο Μόναχο. Υποστήριξε ότι η Συντηρητική Επανάσταση είναι ένα φαινόμενο προηγούμενος άγνωστο στην Ευρωπαϊκή ιστορία που προσπαθεί να εξολοθρεύσει όχι μόνο την εποχή του Διαφωτισμού αλλά και της Αναγέννησης και της Μεταρρύθμισης. Με άλλα λόγια, ο στόχος του είναι να κατασκευάσει το νέο Μεσαίωνα.

Αυτή η αναγκαιότητα της εξέγερσης ενάντια στον ρου της ιστορίας ανακηρύχθηκε στο έργο του Julius Evola «Εξέγερση Ενάντια στο Σύγχρονο Κόσμο: Πολιτική, Θρησκεία και Κοινωνική Τάξη της Κάλι Γιούγκα» (1934), το οποίο, σε μεγάλο βαθμό, δεν ήταν παρά μια ριζοσπαστικοποιημένη και πολιτικοποιημένη έκδοση του μεγάλου κειμένου «Η κρίση του Σύγχρονου Κόσμου» που γράφτηκε από τον Rene Guenon, ιδρυτή της ολοκληρωτικής παραδοσιακότητας το 1927. Στο κεφάλαιο που ονομάζεται «το Δόγμα των Τεσσάρων Εποχών» του έργου του, ο Evola γράφει:

«Παρά το γεγονός ότι ο σύγχρονος άνθρωπος μέχρι πρόσφατα έχει δει και γιορτάσει το νόημα της ιστορίας που του είναι γνωστή σε αυτόν ως μια σύνοψη προόδου και εξέλιξης, η αλήθεια όπως ομολογείται από έναν παραδοσιακό άνθρωπο είναι ακριβώς το αντίθετο. Σε όλες τις αρχαίες μαρτυρίες της παραδοσιακής ανθρωπότητας είναι δυνατό να βρεθεί, σε διάφορες μορφές, η ιδέα μιας παλινδρόμησης ή μιας πτώσης: όντα εξ αρχής υψηλότερου επιπέδου έχουν πέσει σε επίπεδα ολοένα και περισσότερο εξαρτώμενα από ανθρώπινη, θνητά και εξαρτώμενα στοιχεία. Αυτή η εκφυλιστική διαδικασία φέρεται να ξεκίνησε σε ένα πολύ μακρινό παρελθόν· ο όρος που το χαρακτηρίζει καλύτερα είναι ο παρμένος απ' την «Ποιητική Έντα» όρος Ragna-rokkr, «Το λυκόφως των θεών». . . Σύμφωνα με την παράδοση, η πραγματική αίσθηση της ιστορίας και η

γένεση αυτού που έχω περιγράψει, σε γενικές γραμμές, ως «σύγχρονο κόσμο», προκύπτει από μια διαδικασία σταδιακής παρακμής μέσα από τέσσερις κύκλους ή «γενιές.»

Σε μεταγενέστερο βιβλίο του «Άνθρωποι Ανάμεσα στα Ερείπια: Μεταπολεμικές Σκέψεις ενός Ριζοσπάστη Παραδοσιοκράτη» (1953), ο Ένολα ορίζει τη Συντηρητική Επανάσταση ως «την επιστροφή στο σημείο εκκίνησης», «στην πηγή». Φυσικά, προκειμένου να εξασφαλίσει αυτό το μεγάλο ιστορικό πραξικόπημα, πρέπει κανείς να βασιστεί στα διαθέσιμα μέσα του ίδιου του Σύγχρονου κόσμου. Αυτή η αντίληψη γέννησε το συντομότερο τύπο του Φασισμού "René Guénon Plus Tank Divisions" η οποία μπορεί να βρεθεί στο "The Morning of the Magicians" που γράφτηκε από τους Louis Pauwels και Jacques Bergier το 1960. Πράγματι, πίσω στο 1921 ο Thomas Mann θεώρησε τη Συντηρητική Επανάσταση στο έργο του «Ρωσική Ανθολογία» ως πολιτική προβολή του Νιτσεϊσμού κατανοητή ως μια σύνθεση του «συντηρητισμού» και «επανάστασης», «ελευθερίας» και «δεσμών», «πίστης» και «Διαφωτισμού», «Θεού» και «του κόσμου» και τη σύγκρινε με τη Ρωσική μεσσιανική ιδέα ως δύο εντελώς διαφορετικά φαινόμενα ενωμένα παρ' όλα αυτά από την κοινή τους «θρησκευτική φύσης θρησκευτική με μια νέα ζωτική αίσθηση που έχει ένα λαμπρό μέλλον».

Ως εκ τούτου, το δεύτερο χαρακτηριστικό της Black Metal και της Συντηρητικής Επανάστασης περιλαμβάνει το γεγονός ότι και οι δύο κινήσεις είναι όχι μόνο αντι- αλλά και μετα-φαινόμενα που απορρίπτουν τις στενές πολιτικές ταυτότητες για χάρη υψηλότερων στόχων. Η Συντηρητική επανάσταση πάντα τοποθετείται ως μεταπολιτικό κίνημα και, μιλώντας με όρους του Ernst Jünger, ως «η απόλυτη επανάσταση» που καταστρέφει την παράδοση ως μορφή αλλά έτσι αντιλαμβάνεται την αίσθηση της παράδοσης. Αυτή είναι η λεγόμενη «μεταϊστορική» και «δυναμική» προσέγγιση για την Παράδοση γραμμένο με κεφαλαίο «Π», το οποίο εισήχθη από τον Julius Evola ως ικανότητα να θυσιάζει τις μορφές στο όνομα των αρχών. Επιπλέον, μια άλλη ομοιότητα μεταξύ του Black Metal και της Συντηρητικής Επανάστασης είναι ότι και οι δύο ιδεατοί τύποι αυτών απεικονίζονται ως ένα ειδικό αναγνωρίσιμο «στολ»

που είναι σε τελική ανάλυση ένα αισθητικό φαινόμενο.

Ο συγχωνευτής της αισθητικής και των πολιτικών στοιχείων στο συντηρητικό-επαναστατικό κίνημα, το οποίο σημειώθηκε με δυσαρέσκεια από αριστεριστές οι οποίοι πάντα φοβόντουσαν τον «παραλογισμό», ο Walter Benjamin, ειδικότερα, αναμφίβολα το πραγματοποίησε αυτό πέρα από διακοσμητικούς σκοπούς στο μυαλό του. Ήταν η αισθητική που έμελλε να είναι το μαγικό κλειδί που χρησιμοποιήθηκε για την «εκμάγευση» του κόσμου και την επανένταξη των αυτόνομων και αποσυνδεδεμένων τομέων της πολιτικής, της επιστήμης, της θρησκείας, της ηθικής, και πάλι, της αισθητικής, οι οποίοι αντικατέστησαν το ιεραρχικό μεσαιωνικό σύμπαν που υπάγονταν σε κάποια υπερβατική αρχή. Ωστόσο, οι συντηρητικοί επαναστάτες ως επί το πλείστον μίλησε όχι περί Θεού αλλά περί θεών στον πληθυντικό· η γενικώς αναγνωρισμένη αλληγορία που σηματοδοτεί την εκ νέου μυθοποίηση του κόσμου είναι «η επιστροφή των θεών» ή «η επιστροφή του ιερού», η οποία ήταν ιδιαίτερα αναμενόμενη από τον Nietzsche, Heidegger και Jünger. «Απλά» περιμένοντας για την εκ νέου αποϊεροποίηση του κόσμου, ωστόσο, δεν αποτελεί κανόνα και αντιστοιχεί μόνο στην τρέχουσα φάση της μεταφυσικής επανεκτίμηση όλων των αξιών.

Αυτή η φάση προηγήθηκε από την ενεργή-μηδενιστική περίοδο της τιτάνιας κυριαρχίας, της βασιλείας του Προμηθέα, που συμβολίζει τις στοιχειώδεις δυνάμεις της τεχνολογίας. Σύμφωνα με την παρατήρηση του Ernst Jünger στο δοκίμιο του «Περί Πόνου» (“On Pain”) (1934), ζούμε στην εποχή όπου οι νέες εντολές έχουν μετακινηθεί πολύ μπροστά αλλά οι νέες αξίες δεν έχουν γίνει ορατές ακόμη:

«Καταλήγουμε στο συμπέρασμα, λοιπόν, ότι βρισκόμαστε σε μια τελευταία και μάλιστα πολύ αξιόλογη φάση του νιχλισμού, χαρακτηριζόμενη από την ευρεία επέκταση των νέων κοινωνικών εντολών με αντίστοιχες αξίες που έχουμε ακόμη να δούμε»

Αυτό σημαίνει ότι ο *Übermensch* «als Sieger über Gott und das Nichts, ο Υπεράνθρωπος ως νικητής έναντι του Θεού (η ερειπωμένη παλαιά τάξη) και το Τίποτα που αντικατέστησε τον τελευταίο, εισέρχεται στην τελική φάση

της μάχης με το ίδιο το Τίποτα. Σε αυτό το στάδιο, τόσο ο Jünger όσο και ο Evola ανέπτυξαν τις έννοιες της α-πολιτείας, του Δεξιού Αναρχισμού και του διαφοροποιημένου ανθρώπου που απορρίπτει τον Σύγχρονο κόσμο όχι από νιχιλισμό αλλά επειδή δεν ανταποκρίνεται στο ιδανικό του νέου ιερού σκοπού. Φυσικά, αυτό το στάδιο είναι προσωρινό: ο δεξιός Αναρχικός του Evola και ο Αναρχικός του Jünger είναι πάντα έτοιμοι να αδράξουν την ευκαιρία για να οικοδομήσουν μια νέα Αυτοκρατορία.

Οι δομικές ομοιότητες μεταξύ της Black Metal και της Συντηρητικής Επανάστασης είναι επίσης προφανείς. Ο Armin Mohler, ο οποίος δημοσίευσε μια μονογραφία «Η Συντηρητική Επανάσταση στη Γερμανία 1918-1932 (1950)», η οποία ξεκίνησε την παράδοση της ακαδημαϊκής έρευνας του συντηρητικού-επαναστατικού κινήματος, ξεχώρισε πέντε κύριες κατευθύνσεις μέσα στο τελευταίο, τρεις εκ των οποίων έγιναν υποδειγματικές: Νέοι Συντηρητικοί (Moeller van den Bruck, Edgar Jung, Oswald Spengler), Εθνικοί Επαναστάτες (Ernst Jünger, Ernst Niekisch, Hans Freyer), και το völkisch κίνημα που είχε το μεγαλύτερο αντίκτυπο στον Εθνικοσοσιαλισμό (το περίφημο δόγμα του «Blood and Soil»). Κατά συνέπεια, οι Νέοι Συντηρητικοί ανάπτυξαν κυρίως τα οργανικά ιμπεριαλιστικά μοντέλα: οι Εθνικοί Επαναστάτες ήταν σε πολύ καλές σχέσεις με τις καταστροφικές δυνάμεις του βιομηχανικού πολιτισμού και η völkisch μοιάζει με το σύγχρονο Pagan Front. Στη βαθιά εξέταση του των συντηρητικών-επαναστατικών αναθυμήσεων στο κίνημα του Black Metal, ο Alex Kurtagic κυρίως έδωσε έμφαση στις völkisch ιδέες, η οποία είναι δι-καιολογημένη.

Ταυτόχρονα, θα ήθελα να πω ότι το πιο αντιπροσωπευτικό της Συντηρητικής Επανάστασης δεν ήταν η völkisch αλλά μάλλον το εθνικό-επαναστατικό κίνημα. τα μέλη του, ο Ernst Jünger, ιδίως, ασχολήθηκε κυρίως με το μεταφυσικό συναίσθημα της Συντηρητικής Επανάστασης, που είναι η ενότητα της ελευθερίας και της αναγκαιότητας υπό την έννοια του Γερμανικού εθελοντισμού, με τον πιο λεπτομερή και ακριβή τρόπο. Αυτή η μεταφυσική άποψη αντιστοιχεί με την Γνωστική Αντι-Κοσμική νέα τάση στο κίνημα του Black Metal, η οποία είναι επίσης γνωστή για τον αυστη-

ρό δυϊσμό μεταξύ κάποιας θείκης θέλησης και οτιδήποτε άλλο («Θάνατος εναντίον Θανάτου») και δεν επιδιώκει το ιερό μέσα στα όρια αυτού του κόσμου. Μια πολύ γνωστή περιγραφή της Εθνικοσοσιαλιστικής μεταφυσικής από τον Hendrik Möbus της Γερμανικής NSBM μπάντας “Absurd” («η πιο τέλεια σύνθεση της Εωσφορικής θελήσεως για δύναμη και νεοπαγανιστικών αρχών και συμβολισμών») θα μπορούσε επίσης να είναι συναφής εν προκειμένω, παρόλο που ο ίδιος είναι πιο στενά συνδεδεμένος με το Pagan Front. Παρεμπιπτόντως, η συνομιλία του με την «Velesona Sloboda» είναι η πιο ενδιαφέρουσα και επαγγελματική συζήτηση των κλασικών συντηρητικών-επαναστατικών θεμάτων από οποιοδήποτε Black Metal μουσικό έχω διαβάσει ποτέ. Εν κατακλείδι, θα ήθελα να παραθέσω τα λόγια του Erik Danielsson των Watain για την επαναστατική ουσία της αληθινής τέχνης και της ανάγκης «να γίνεται όλο και βαθύτερη» ενώ διερευνά τους ορίζοντες του είδους:

«Αν θέλεις να κάνεις κάτι πρωτοποριακό σε κάτι τόσο μοχθηρό όπως το Black Metal-αν θέλεις να έρθεις σε επαφή με τις σκοτεινές ενέργειες που υπάρχουν πέρα από αυτόν τον κόσμο, δεν μπορείς να έχεις ένα απλό ενδιαφέρον για το Black Metal. Ένα πάθος για ένα είδος μουσικής δεν είναι αρκετό για να αλλάξει την πορεία της μουσικής ιστορίας ή την ιστορία του κόσμου.

Για μένα, δεν είναι παράξενο που δεν υπάρχουν περισσότερες μπάντες σαν εμάς επειδή τα άτομα αυτού του είδους σπανίζουν. Αν έχεις μια ακραία πηγή ενέργειας που ρέει μέσα σου ή καταλήγεις στη φυλακή ή κάνεις αυτό που κάνουνε εμείς».

«Πόλεμος πάντων μεν πατήρ ἐστί» NSBM είναι μια Ιδεολογία που ακούγεται ...

του Baldur

Το Εθνικοσοσιαλιστικό Black Metal (NSBM) αποτελεί τον εσωτερικό και ελιτίστικο χαρακτήρα της «Επαναστατικής Λευκής Μουσικής» όπως ακριβώς το RAC, το ns Hardcore και το Industrial. Στίχοι που υμνούν την Ευρώπη και την ομορφιά της άγριας φύσης, δοξάζουν τον Πόλεμο και την Εκδίκηση ενάντια στους εισβολείς και την συλλογική παθητικότητα. Σπαθιά, πελέκεις δόρατα και ασπίδες και κάθε είδους μεσαιωνικά όπλα συνθέτουν το σκηνικό μαζί με πρόσωπα βαμμένα ασπρόμαυρα που θυμίζουν την στρατιά των νεκρών του Odin τους «Oskorei».

Η μουσική αυτή σκηνή που προκαλεί τρόμο στους δούλους της αστικής κοινωνίας είναι μια φωνή διαμαρτυρίας ενάντια στον σύγχρονο κόσμο την λαίλαπα που ονομάζεται δημοκρατία και την πολιτιστική κατοχή της Ευρώπης. Πολλοί προσπάθησαν να περιορίσουν την μουσική στρατιά του NSBM είτε διαδίδοντας παντού ψέμματα είτε προσπαθώντας να την εμπορευματοποιήσουν προς όφελος τους. Απέτυχαν όμως οικτρά αφού χιλιάδες Συναγωνιστές φρόντισαν να κρατήσουν «καθαρή» την σκηνή από συμφέροντα και τυχοδιώκτες.

Τα θέματα που κυριαρχούν στους στίχους είναι η Μυθολογία, η Αρισσοφία, η Εθνικοσοσιαλιστική Κοσμοθεωρία και ο Μυστικισμός του Αίματος. Σημαντικές μπάντες υπάρχουν σε ολόκληρη την Ευρώπη με ιδιαίτερη αναζωπύρωση στην Ανατολική όπου μετά από δεκαετίες τυραννίας η νεολαία αναζητά πρότυπα στην ταυτότητα και στον πολιτισμό των αρχαίων προγόνων. Υπάρχουν πολλές ανεξάρτητες εταιρείες διανομής τις οποίους αξίζει να στηρίξουμε με κάθε μέσο. Διώκονται από τις Σιωνιστικές αρχές και έχουν δεχθεί εισβολές από την αστυνομία με συνέπεια την κατάσχεση υλικού και τις νομικές κυρώσεις. Πολύ σημαντικό είναι το γεγονός της συνεργασίας Skinheads και

NSBM έργο κορίως του αείμνηστου Dr. Pierce.

Αυτή η μουσική είναι ένα Κάλεσμα Μάχης ενάντια στην Σιωνιστική Κυβέρνηση Κατοχής και επιβάλλει μια Φωνή Φυλετικής Συνείδησης που ξυπνάει τα αρχέτυπα και τους Τρόπους της φυλής μας. Δεν θα βρεις ποτέ αυτή την μουσική στα μοδάτα περιοδικά και στις μουσικές ραδιοφωνικές ή τηλεοπτικές εκπομπές αφού σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να χαρακτηριστεί «political correct». Με πρωτοπόρο τον Rob Darken των Πολωνών Graveland το Black Metal έφυγε από κινήσεις που δεν έχουν καμιά σχέση με τον Φυλετισμό και κατάφερε να μεταδώσει την αγάπη για την Πατρίδα και το Ηρωικό συναίσθημα. Όποιος ασχολείται με το NSBM δεν παίζει για την μουσική αλλά για την διάδοση της Εθνικοσοσιαλιστικής Ιδεολογίας και προετοιμάζει το έδαφος στην καρδιά της Νεολαίας για την Επανάσταση της Ευρώπης και του Λευκού Ανθρώπου. Είναι ιδιαίτερη τιμή για τον Ελληνικό Εθνικοσοσιαλισμό ότι πολλές κορυφαίες μπάντες της NSBM σκηνης επανδρώνονται από συμπατριώτες μας.

N.S.B.M Εθνικοσοσιαλιστικό Black Metal: το Μουσικό Ξίφος της Ιδέας!

Χιλιάδες νεολαίοι Εθνικοσοσιαλιστές στηρίζουν σήμερα την σκηνή του NSBM αφού αρνούνται με πείσμα να υποκύψουν στις προπαγανδιστικές παγίδες του MTV και του Αμερικανισμού. Δεν είναι τυχαίο ότι η σιωνιστική εξουσία την θεωρεί ως την πιο επικίνδυνη μουσική σκηνή για το σύστημα και για αυτό άλλωστε έχει φροντίσει να την περιβάλλει με ωκεανούς συκοφαντιών και παραπληροφόρησης. Εκφράζει την υπερηφάνεια των συμμαχητών μας σε όλο τον κόσμο με τους στίχους να αναφέρονται σε ηρωικές στιγμές της Φυλής μας. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι αρκετές από τις εν λόγω μπάντες έχουν Ελληνική προέλευση. Οι ιδεολογικές απόψεις, οι στίχοι και τα μηνύματα που μεταδίδει η συγκεκριμένη μουσική προβάλλει την ηθική αντίσταση απέναντι στην παγκοσμιοποίηση και την ισοπέδωση των αξιών που αντιπροσωπεύει το καπιταλιστικό σύστημα.

